

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEG
O. ANTE ANTIĆA

GOD. 18 (1988)

2

DOBRI OTAC ANTIĆ

IZ SADRŽAJA:

- * Proglašenje blaženih i svetih u našem stoljeću
- * Sinjski sjemeništarac – pobožni mladić
- * Propovijed generalnog postulatora o. Juana Folguere
- * Molitveno-informativni susreti Antićevih štovatelja u Zagrebu
- * Sluga Božji dr. Ivan Merz

**DOBRI
OTAC Antić
Glasilo Vicepostulature
sluge Božjeg
o.Ante Antića
God. 18 (1988) Broj 2**

Naslovna strana:

O. Antić na jednom crkvenom obredu u kapeli Gospe Lurdske u Zagrebu godine 1963.

Tekst pisma o. Antića na zadnjoj strani korica

»...Roditeljska je kuća prvi i najglavniji temelj svega, a onda sjemenište. Ako Vam podje s pomoći Božjom za rukom obnoviti, preporoditi sjemenište i gimnaziju, i Provincija će se cijela obnoviti. Ovo je naravni i redoviti put popravka i preporoda...«

Makarska, 4. VIII. 1942.

Fra Ante

Urednikova riječ	1
Svetost i sveci	
Teološka razmišljanja o svecima	2
Svetost koja se očituje	3
Blažena Djevica Marija Bogorodica u misteriju Krista i Crkve	4
Beatifikacija i kanonizacija	
Proglašenje blaženih i svetih u našem stoljeću do Pija XI.	5
Crtice iz života o. Antića	
Sinjski sjemeništarac – pobožni mladić	7
Duhovni lik o. Ante Antića	
Živjeti životom Marijinim	9
Govori i predavanja o o. Antiću	
Propovijed generalnog postulatora	
Franjevačkog reda O. Juana Folguere	10
Iz govora O. Josipa Antolović	11
Svjedočanstva i sjećanja na o. Antića	13
Iz Vicepostulature	
Iz kronike	17
Obavijesti	18
Spomendani o. Ante Antića	
Zagrebački spomandan smrti o. Antića s Generalnim postulatorom iz Rima	20
»Antićevi dani« u svetištu Gospe Sinjske	26
Vrličani se ozbiljno založili za proglašenje blaženim o. Ante Antića	28
»Antićev dan« u San Josè-u u Kaliforniji	28
U prološcu kao nigdje do sad	30
Štovatelji o. Ante Antića pišu	32
Uslišanja – zahvalnice – preporuke	33
Drugi Božji ugodnici	
Sluga Božji dr. Ivan Merz	34
Naši pokojnici	36

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbanjeva 35, 41000 ZAGREB – Uređuje i odgovara: dr Stjepan Bože Vučemilo. – Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanjeva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 – Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. – Godišnja preplata 3.000 din. Pojedinačni broj 750 din. Za inozemstvo dvostruko. – Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republikim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. – Tisak: ERA- TITOVO VELENJE.

DA SE BOLJE RAZUMIJEMO

U tijeku Marijine godine evo i drugog broja našeg Glasila za 1988. Lako je zamjetiti da se nastavlja utrtom stazom: rubrike ostaju iste, a tekstovi i fotografije mijenjaju se.

Naše čitatelje na poseban način upozoravamo na tekstove pod rubrikom »SVETOST I SVECI« i »BEATIFIKACIJA I KANONIZACIJA«, koji se objavljaju u nastavcima. Njih treba dovesti u vezu s već objavljenim u prethodnim brojevima. »CRTICE IZ ŽIVOTA O. ANTIĆA« nastavljaju se na taj način da ćemo, kada budu završene, zapravo imati novi životopis o. Antića, bogato dokumentiran sa slikama.

Nije suvišno istaknuti da je radi Marijine godine i u ovom broju jedan dio posvećen Mariji, koja je odigrala bitnu ulogu u duhovnoj formaciji našeg Sluge Božjega. Uz dio teksta o Blaženoj Djevici iz Dogmatske konstitucije o Crkvi (»Svetlo naroda«) donosimo prvi dio rasprave o. Ladislava Markovića, karmelićanina, pod naslovom »Živjeti životom Marijinim«.

Uredništvu sve više stižu različita svjedočenja i sjećanja na o. Antića. To je znak da je o. Ante još jako prisutan i živ u svijesti ljudi, a kako je i to vrlo važno za uspjeh njegove kauze, i ovaj smo put dali tim rubrikama dosta prostora.

Novi uvid upoznavanja ljudi sa svetačkim likom o. Antića svakako su tzv. »Antićevi dani« po raznim mjestima. Njih je u zadnje vrijeme bilo toliko da o svakome od njih u ovom broju nije bilo moguće donijeti ni najkraći izvještaj. Zato su oni posljednji ostali za sljedeći broj. Molim naše čitatelje, posebno iz dotičnih mesta, da nas u tome razumiju.

Na kraju, naše čitatelje iz Zagreba posebno upozoravam da pod rubrikom »IZ VICEPOSTULATURE« svakako pročitaju obavijest o novom načinu održavanja informativno-molitvenog mjesecašnjog susreta štovatelja oca Antića u našem gradu.

U tim mislima i željama, sve Vas od srca pozdravlja i preporuča u zagovor oca Antića

U r e d n i k

TEOLOŠKA RAZMIŠLJANJA O SVECIMA

Službeni nauk Crkve (nastavak)

U dokumentima II. vatikanskog koncila na kojem je – kako smo posljednji put ustvrdili – pitanje svetaca pobudilo pozornost kod koncilskih otaca, u prvi plan izbjiga opći poziv na svetost svih kršćana. No i sveci u klasičnom smislu svakako ulaze u središte pozornosti.

Već konstitucija o liturgiji »Sacrosanctum concilium« tvrdi da je cilj svih koji vjeruju njihovo posvećenje (br. 2). Njemu služi liturgija općenito, a sakramenti i blagoslovine na poseban način (br. 59-60). Isti smisao ima i liturgijsko čašćenje svetaca: Crkva vjernicima predstavlja njihov primjer kako bi ih po Kristu privukla k Ocu, a preko njih moli i različite naklonosti neba (br. 104). Vrijedno je ovdje istaknuti obrnuti red u odnosu na Tridentinski koncil. Po tome koncilu na prvo mjesto stavljalо se čašćenje svetaca radi njihova zagovora kod Boga, a na drugo mjesto njihov primjer. Ovdje pak na prvom mjestu стоји njihov primjer.

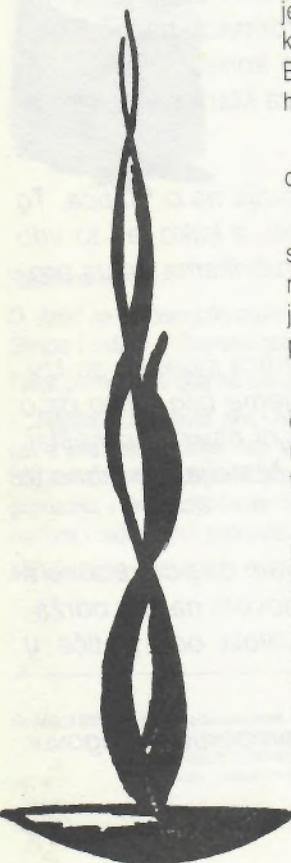
Pravo teološko mjesto, međutim, na kojemu se raspravlja o svetosti i svecima jest konstitucija o Crkvi »Lumen gentium«, glava V. i VII.

Ispravljajući odveć istaknutu pravnu sliku Crkve, koja se oblikovala u sukobu s Reformacijom, u glavi V. ističe se njezin svrhunaravni karakter. »Po nauku vjere Crkva je trajno sveta«, jer se je Krist dao za nju da je posveti. Ona je Tijelo Kristovo i primila je dar Duga Svetoga. Stoga su svi njezini članovi pozvati na svetost. Težiti k svetosti dužnost je svih krštenih (br. 40).

Tako je tema o svetosti i svecima smještena u širi teološki okvir. Svet čovjek zapravo je ostvarenje jedne od bitnih oznaka Crkve – njezine svetosti, makar to – budući da smo na zemlji – biva samo fragmentarno. Svetac također moli za Crkvu i za njezine članove.

»Lumen gentium« u broju 50 kod štovanja svetaca usredotočuje se na kristocentrizam i teocentrizam. Sveci nam pokazuju Božju prisutnost u Crkvi i upućuju nas na nju. Zbog toga je potrebno ljubiti svece, zahvaljivati Bogu za njih i iskati da nas zagovaraju. A svaki znak naše ljubavi prema svecima po svojoj naravi stvarno dospijeva do Krista, koji je »kruna svih svetih« i po njemu do Boga, koji je »divan u svojim svetima« i koji se u njima proslavljuje. Odnos između Krista i Crkve u svecima postaje stvaran, konkretan, kao što je i pojam ljubavi stvaran kada se vrši u dva svoja oblika – u ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Priređeno prema talijanskom prijevodu knjige
DIE HEILIGEN HEUTE EHREN Wolfgang Beinera

SVETOST KOJA SE OČITUJE

Komentari Drugog vatikanskog sabora

Crkva je sveta, i to tako sveta da je svetost jedna od njezinih osnovnih značajki: Crkva Kristova »nesposobna« je ne biti sveta, kaže Koncil. Ta svetost nema izvor u samoj Crkvi, nego je ona Kristov dar. No nije to neki »stvoreni« dar, nego nešto osobno Kristovo, onog Krista koji je jedini Svet u zajedništvu s Ocem i s Duhom Svetim. Krist je kao miraz svojoj zaručnici predao sebe, Svetoga, pa budući da posjeduje njega, ona je sveta i kao takva posvećuje.

Ako je svetost vidljiva oznaka Crkve, ona se mora očitovati na njezinim članovima. Koncil ne ulazi u potankosti, kaže samo da su ta djela plodovi milosti koji dolaze od Duha, a »jer Duh diše gdje hoće«, bezbrojne su mogućnosti milosnih plodova. Nema nekih kalupa svetosti. Nije možda na odmet spomenuti praksu koja se danas već gubi, ali koju su nekoć često preporučivali. Riječ je o naslijedovanju svetaca, o njihovim životopisima. Ponekad su se, doduše ti životopisi zadržavali na izvanrednim događajima, čudesima, i tako stvarali pojam sveca kao čovjeka koji se od drugih razlikuje time što može činiti izvanredna djela, ono što je običnim ljudima nemoguće. Takva čovjeka obični ljudi ne mogu naslijedovati, ali on može biti dobar zagovornik. Da se što više istakne svetost, pojedini su sveci prikazani ponekad toliko neljudski, tako strani, rekli bismo: gotovo čudaci, da se, dok su im se jedni divili, kod drugih rađala odbojnost prema takvoj svetosti. Oni koji su željeli naslijedovati nekog sveca ili neke svece obično su ih opomašali čineći ona ista djela koja su i sveci činili (različite pobožnosti, pokore i sl.). Nije se uočavalo da su sveci zapravo postali svetima čineći ono što je za njih bila Božja volja, pa da stoga treba nastojati ne nekog opomašati u ovomu ili onomu, nego u odlučnoj spremnosti da se uvijek i svagdje čini ono što Bog traži od pojedinca. A Božja je volja za svakoga različita. Zato sveci nisu nikad ničija kopija, svaki je drukčije remek-djelo milosti Božje s kojom je suradivao, postavši tako na svoj način »svjetlo svijeta« i »grad na gori«.

Koncil nadalje veli da se svetost mora očitovati. Kako? Budući da Koncil govori o sveopćem pozivu na svetost, ne smijemo ovdje očekivati da se sve-

tost očituje na neki čudesan ili izuzetan, nego baš na »svakodnevni« način. Nipošto ne dolazi u obzir bilo kakvo farizejsko očitovanje svetosti, ni bilo koji oblik bigotizma. Ali baš zbog reakcije na farizejštinu i iz možda pomalo krivog shvaćanja poniznosti mnogi su talenti milosti ostali zakopani, nisu kružili. Kao primjer mogli bismo navesti naše »kršćanske« razgovore. Ima i danas mnogo osoba koje se trude oko duhovnog života, o kojemu će se možda i posavjetovati s isповjednikom ili duhovnim vodom, ali to su redovito tabu-teme za razgovor. Može nam se dogoditi da danima slušamo razgovore među kršćanima a da uopće ne primjećujemo da su to kršćani. Razgovara se o svemu i svačemu, ali stoput čemo prije čuti kako netko doživljava npr. ovog ili onog umjetnika nego kako doživljava ovu ili onu Božju poruku. Istina je: »Ne bacaju se svetinje psima«, ali nismo li mi svojom »poniznošću« posve uklonili Boga iz ljudskog društva? I dok se različiti sektaši upravo nameću svojim govorom o Bogu, mi se stidimo o njemu razgovarati. No javljaju se već i razne reakcije na tu zakopčanost. Dok se među teolozima sve češće govori o potrebi dubljeg iskustva i religioznog doživljaja (koje se iskustvo često stječe baš u zajednicama), na drugoj strani javljaju se npr. različiti pentekostalni i slični pokreti, kod čijih se članova osjeća potreba za uzajamnim priopćivanjem duhovnog doživljavanja. I baš to priopćivanje vlastita vjernog doživljaja sigurno je stanovito očitovanje plodova milosti koje Duh daje, a koji služe izgradnji drugih, kako želi Koncil.

Naša religioznost često izgleda veoma neosobna. Smatramo potrebnim da se očitujuemo kao vjernici, ali ništa više. Ako Koncil npr. preporučuje obdržavanje evanđeoskih savjeta svima, a ne samo redovnicima, zar iskustva pojedinaca koji u tome nešto pokušavaju ne bi mogla često pomoći i drugima, kad bi se očitovala, kad bi »talenti« bili u optjecaju? I, naposljetku, sjetimo se sv. Pavla: nisu li njegova nastojanja, iskustva pa i njegovi padovi dospjeli preko njegovih poslanica čak u Svetu pismo, koje – uz ostalo – služi i za duhovni rast drugih?

Koncil sigurno misli i na druga očitovanja svetosti ili, možda bolje, ljubavi. To je »caritas«, ljubav, kojom Bog ljubi, ljubav koja je razlivena u naša srca od Duha Božjega. A ljubav se primjećuje. Bližnji je neobično osjetljiv na ljubav, tu se ne može pred njim dugo glumiti. Štoviše, ljubav je znak raspoznavanja Kristovih učenika (Iv 13,35; 17,23). I ako je ljubav »domišljata«, a ona to jest, onda su sigurno i njezina očitovanja različita.

I.K.

BLAŽENA DJEVICA MARIJA BOGORODICA U MISTERIJU KRISTA I CRKVE

Marija kod Navještenja

O tac milosrda je htio da predodređena majka prije utjelovljenja dade pristanak, da kao što je žena sudjelovala u davanju smrti, tako žena sudjeluje i u davanju života. To izvanredno vrijedi za Isusovu Majku, koja je svijetu dala sam Život koji se obnavlja, i od Boga je bila nadarena darovima koji su u skladu s tako uzvišenom ulogom. Stoga nije čudo da je kod svetih Otaca nastao običaj po kojem su Bogorodicu nazivali svu svetom i slobodnom od svake grešne ljage, oblikovanu od Duha Svetoga i učinjenu novim stvorenjem. Urešena već od prvog časa svoga začeća sjajem sasvim osobite svetosti, nazaretska je Djevica po Božjoj zapovijedi bila pozdravljena od anđela navještenja kao »milosti puna« (usp. Lk 1,28), a ona je odgovorila nebeskom glasniku: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi tvojoj« (usp. Lk 1,38). Tako je Marija, kći Adamova, pristajući na božansku riječ, postala Isusova majka, i prihvaćajući Božju spasiteljsku volju svim srcem i nezapriječena nikakvim grijehom potpuno se posvetila kao Gospodinova službenica osobi i djelu svog Sina, pod Njim i s Njime po milosti svermogućega Boga služeći misteriju otkupljenja. Stoga s pravom Sveti oci drže da Marija nije bila potpuno pasivno oruđe u Božjim rukama, nego da je sudjelovala slobodnom vjerom i poslušnošću u ljudskom spasenju. Jer je ona, kako kaže sv. Irenej, »slušajući postala uzrok spasenja i sebi i svemu ljudskomu rodu«. Zato brojni stari Oci u svojemu propovijedanju rado s njim tvrde da je »uzao Evine neposlušnosti bio razriješen Marijinom poslušnošću; što je svezala djevica Eva svojom nevjerom, da je to Djevica Marija razriješila vjerom«, i, učinivši usporedbu s Evm, Mariju zovu »majkom živih« i češće tvrde: »Smrt po Evi, život po Mariji.«

4

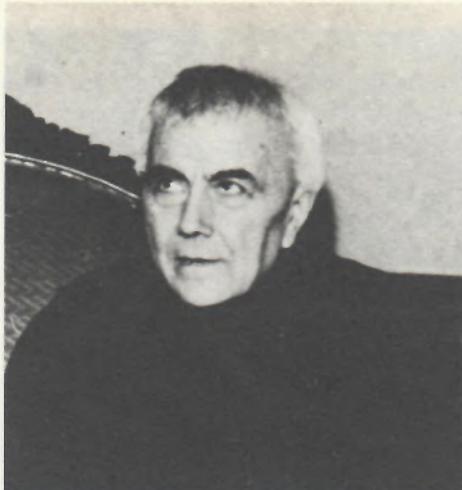
Marija i Isusovo djetinjstvo

To sjedinjenje Majke sa Sinom u djelu spasenja očituje se od časa Kristova djevičanskog začeća pa sve do Njegove smrti; prije svega kad je Marija pohitjevši u pohod Elizabeti bila od nje proglašena blaženom zbog njezine vjere u obećano spasenje i kad se Preteča uzigrad u krilu majčinu (usp. Lk 1,41-45); kod rođenja pak, kad je Bogorodica radosna pokazala pastirima i Mudracima svoga prvorodenoga Sina, koji njezinu djevičansku netaknutošću nije umanjio nego posvetio. Kad ga je prikazala Gospodinu u Hramu, prenesavši dar siromašnih, čula je od Šimuna proročanstvo da će joj Sin biti znak protivljenja i da će majci dušu probosti mač, da se otkriju misli mnogih srdaca (usp. Lk 2,34-35). Nakon što su izgubili dječaka Isusa i sa žalošću ga tražili, nađoše ga njegovi roditelji u Hramu zabavljena stvarima koje su Njegova Oca, i ne razumješe riječi Sina. A njegova je Majka sve te stvari čuvala u svome srcu i o njima razmišljala (usp. Lk 2,41-51).

Marija poslije uzašašća

Budući da Bogu svidjelo da otajstvo ljudskog spasenja ne očutije prije negoli izlje od Krista obećanoga Duha, vidimo Apostole prije dana Pedesetnice kako »jednodušno ustrajno mole sa ženama i s Marijom, Isusovom majkom, i s njegovom braćom« (Dj 1,14), i kako Marija svojim molitvama moli dar Duha, koji ju je već kod navještenja bio osjenio. Napokon je Bezgrešna Djevica, sačuvana čista od svake ljage istočnoga grijeha, ispunivši tok zemaljskog života, s dušom i tijelom bila uznesena u nebesku slavu, i od Gospodina bila uzvišena kao kraljica svih stvari, da bude potpunije u skladu sa svojim Sinom, Gospodarom gospodara (usp. Otk. 19,16) i pobjednikom nad grijehom i smrću.

IZ DOGMATSKE KONSTITUCIJE O CRKVI
II. VATIKANSKOG KONCILA – VIII. glava, br. 56-59

Fotografija o. Antića iz g. 1964.

PROGLAŠENJE BLAŽENIH I SVETIH U NAŠEM STOLJEĆU DO PIJA XI

(Nastavak)

1. Pokušaji pape Pija X.

Ovaj papa, svetac, uz mnoge druge reforme u Crkvi, želio je poboljšati, ubrzati i pod stanovitim vidom učiniti kritičnjom proceduru za proglašenje blaženih i svetih. Pod njegovim pontifikatom izšla su tri crkvena dokumenta koji se tiču toga područja. Na 12. studenoga 1912. Pio X. potpisao je dekret »Cum agendis«. U njemu se, između ostaloga, određuje da u postupcima za proglašenje blaženih i svetih treba ispitati i spise slugu Božjih, a prije nego se otvoriti tzv. apostolski postupak ordinarij mesta u redovitom biskupskom procesu treba istražiti sve što se odnosi na glas o svetosti dotičnog sluge Božjeg, zatim njegove krepštosti odnosno mučeništvo i čudesna, koja su se navodno dogodila po njegovu zagovoru. A kad sve to bude gotovo, sav prikupljeni materijal predaje se Kongregaciji obreda. Ova će sve to ispitati, pa ako smatra opravdanim, izdati dozvolu da se otvoriti tzv. apostolski postupak.

Ostale točke gornjeg dekreta odnose se na tzv. izuzetne slučajeve, tj. starije kauze koje se baziraju na činjenici da glas o svetosti jednog Božjeg ugodnika i njegovo štovanje traje i poslije tolikih godina, što je dokaz da je on zaista svet.

Dana 13. siječnja 1913. Kongregacija obreda dozvoljava da se nastave kauze koje su u tijeku, ali traži da se i kod njih opslužuju odredbe gore spomenutog dekreta Pija X.

Nadalje, budući da je početkom 20. stoljeća povjesna kritika jako uznapredovala, u doba ponifikata Pija X. čuli su se glasovi na samoj Kongregaciji obreda da se ona primjeni i na područje proglašivanja blaženih i svetih. U tom smislu Kongregacija je 26. kolovoza 1913. po nalogu Pija X. izdala novi dekret. Po njemu: a) u informativnom ili biskupijskom postupku treba prikupiti i istražiti sve spise sluge Božjeg, kako tiskane tako i netiskane; b) ni sa započetim kauzama koje su već stigle na Kongregaciju neka se ne ide dalje prije nego se ispitaju svi dokumenti koji se bilo kako odnose na kauzu, i c) zabranjuje se vanjski javni kult, tj. misa i časoslov u počast bilo kojeg sluge Božjeg za koga se tek vodi postupak.

Na kraju treba reći i to da je već Pio X. godine 1914. ustanovio u okviru Kongregacije obreda jednu zasebnu grupu koja se ima baviti pitanjem kauza beatifikacije i kanonizacije.

Navedena reforma Pija X., koliko god bila dobro smišljena, nije – nažalost – provođena u djelo. To posebno vrijedi za dvije prve točke dekreta Kongregacije obreda od 26. kolovoza godine 1913. Ove čak nisu u potpunosti uvrštene u novi crkveni Zakonik koji je nekoliko godina kasnije publiciran.

2. Procedura po crkvenom Zakoniku iz godine 1917.

Novi crkveni Zakonik (*Codex iuris canonici*) donosi vrlo opširne norme »o beatifikaciji slugu Božjih i kanonizaciji blaženih« (kk. 1999-2141). U biti su to one iste norme koje je davno prije sistematizirao i formulirao Prosper Lambertini, poslije papa Benedikt XIV., u djelu »De servorum Dei beatificatione et Beatorum canonisatione«.

Crkveni Zakonik iz godine 1917. postupak za beatifikaciju i kanonizaciju dijeli na: a) postupke o neštovanju (per viam non cultus) i b) postupke o štovanju (per viam cultus).

Na prvi način dovode se do oltara oni Božji ugodnici koji su živjeli u novije doba, pa o njihovoј svetosti, odnosno mučeništvu, mogu posvjedočiti oni koji su ih poznavali (svjedoci po viđenju) ili oni koji su od takvih za njih čuli (svjedoci po čuvenju). Po drugom pak načinu proglašuju se oni Božji ugodnici koji su davno umrli, pa ne postoje više svjedoci njihova života, nego se njihova svetost dokazuje putem činjenice da su trajno i neprekidno čašćeni od vjernika. Stoga se ovaj postupak i naziva »postupak putem štovanja«, dok se onaj prvi zove »postupak o neštovanju«. S njim se, naime, mora posebno ustanoviti da dotičnim Božjim ugodnicima prije crkvenog proglašenja nije odavano štovanje koje se smije iskazivati samo službeno beatificiranima, odnosno kanoniziranim.

U prvom slučaju najprije se obavlja tzv. informativni postupak, za koji je mjerodavan mjesni ordinarij. Taj se odnosi: a) na istraživanje spisa Božjeg ugodnika; b) na glas o njegovoj svetosti, krepostima, odnosno na mučeništvo i na čudesu općenito; c) na neštovanje, kako je gore izloženo.

Poslije tog postupka izvorni se dokumenti pohranjuju u arhiv biskupije, a prijepisi se šalju Kongregaciji obreda.

Na Kongregaciji se pristupa istraživanju dokumenata po onom istom redu kojim je obavljen informativni postupak u biskupijama.

Ako je Kongregacija našla sve u redu, izdaje dekret kojim otvara tzv. apostolski postupak. U tom postupku, također u biskupijama, istražuju se pojedinačno kreposti i čudesu.

Kada i to bude gotovo i poslano u Rim, Kongregacija istražuje: a) da li su informativni i apostolski postupci dobro obavljeni; b) da li je dotični Božji ugodnik na zaista izuzetan (junački) način prakticirao različite kreposti i c) da li su se događala čudesu.

Ako je i sve to sretno prošlo, izraduje se dekret o beatifikaciji i pristupa se samom činu beatifikacije.

Ukoliko se pak nakon beatifikacije dogode nova čudesna, postupak se ponovno otvara, a stvarno se odnosi samo na istraživanje tih čudesa. Ukoliko su i ona dokazana, obavlja se kanonizacija.

U drugom slučaju ili u postupcima o štovanju po Zakoniku iz godine 1917. kompetencija ordinarija mjesta ograničena je na istraživanje spisa i glasa o svetosti, odnosno glasa o mučeništvu. Odmah nakon toga kauza je prelazila u nadleštvo Kongregacije obreda. Ista je Kongregacija najprije istražila prikupljeni poslani materijal. Ako je sve nađeno u redu, sam je papa izdavao dekret o otvorenju kauze.

Daljnja istraživanja na Kongregaciji odnosila su se na glas o svetosti i sve ostalo kao gore. Jedino je izostajalo istraživanje čudesu. Njih je naime u povjesnim kauzama nadomeštalo štovanje od pamтивјека. Upravo zbog toga i ovaj način beatifikacije zvao se jednakovažećom ili ekvipotentnom beatifikacijom. Za proglašenje svetim ili kanonizaciju, međutim, i u povjesnim kauzama tražila su se čudesu koja su se dogodila poslije beatifikacije.

To je u kratkim crtama postupak za beatifikaciju i kanonizaciju po crkvenom Zakoniku iz godine 1917.

Fra Stjepan Vučemilo

(Nastavit će se)

SINJSKI SJEMENIŠTARAC - POBOŽNI MLADIĆ

Cudotvorna Gospa Sinjska

Kao gimnazijalac koji stječe naobrazbu u sinjskoj franjevačkoj gimnaziji, mladi je Ante Antić bio također sjemeništarac koji se posebnim odgojem pripravljao za redovnički, franjevački i svećenički životni put.

Prve godine svoga sjemenišnog života proveo je u dijelu samostanske zgrade uz Gospinu crkvu, a posljednje godine u novoj sjemenišnoj zgradi uz »Put alke«, dovršenoj baš tih godina.

Prije smo pročitali da je Ante Antić kao gimnazijalac bio veoma dobar i izvrstan dak, uvijek marljiv i uredan. A kakav je bio kao gojenac-sjemeništarac?

Najprije treba istaknuti da je mladi Ante u sjemenište unio svoju narav, vruću krv, mladenačku naglost. Zgodice iz mladićeva života pokazuju kako je imao »vruću dalmatinsku krv«: jednom je »raspaljen« svome suučeniku priljepio zaušnicu, drugom je pak »zgodom silovito istrgnuo knjigu iz ruke svojega druga i poučio ga kako treba čitati.

Sjemeništarac koji se pripravlja za redovništvo i svećeništvo imao je dakle, što krotiti i

neposredno, ustrajno izgrađivati. Ako se prema izjavi njegova suučenika, kasnije fra Ćirila Vrca na, do četvrtoga razreda gimnazije nije mnogo razlikovao ni u čemu od drugih sjemeništaraca, od tada »počinju njegovi česti susreti i razgovori s isповjednikom i duhovnim vodom«, sve se jače ističe njegova želja za savršenošću, njegovo nastojanje da postane krotak, blag i ponižan.

Mladić je k tomu sve sabranije čitao knjige koje su ga upućivale duhovnosti, razmatranju i molitvi. Suučenici su u Anti Antiću gledali ozbiljna sjemeništarca koji se sabrano i pobožno moli. Prema nekim izjavama (K. Kržanić i dr.) dok su ostali mladenački izletjeli nakon objeda na igralište, Ante je uvijek stizao desetak minuta kasnije: molio se, naime, u sjemenišnoj kapelici pred Presvetim.

Sjećaju se također njegovi prijatelji iz sjemenišnih dana da je za službe Božje bio iznimno sabran, pogled je držao oboren, osim kad je upravljao svoje oči prema slici Gospe Sinjske.

Po naravi sangvinik, mladić je krotio svoju narav te je u kapeli, u crkvi, u službi kod oltara bio uzoran, ponašao se uzorno i poticajno. Postupno je napredovao i sazrijevao u molitvi, u sabranosti, u klanjanju.

Posebice se Ante Antić za sjemeničnih dana isticao štovanjem prema Mariji. U ponosnom i junačkom gradu usred Cetinske krajine izabrala je Marija svoje sjedište i tijekom višestoljetne povijesti utkala se u život Cetinjana i franjevaca, čuvara njezina svetišta. Svoje župe, vjernike i svoj sinjski samostan preporučivali su franjevcu zagovoru Odvjetnice i Majke, štovanoj i čašćenoj Gospoj Sinjskoj.

Mladići koji su se pripravljali za dušobrižničku službu mogli su pod vodstvom svojih poglavara naći kod Gospe obilje milosti u radu i za ustrajnost u zvanju. I mladi Ante shvatio je značenje majčinske zaštite Marijine. Njoj se molio, povjeravao joj sebe.

Na sve je sjemeništare i suučenike Ante Antića posebice djelovala njegova pobožnost prema Gospo. Dok su ostali prolazili ispred Gospina kipa u novoj sjemeničnoj zgradi i pozdravljali Bezgrešnu naklonom glave, mlađi bi Ante sklopio ruke, okrenuo se sasvim Gospo i s najvećom pobožnošću svaki se put naklonio – izjavio je fra Ante Jadrijević, suučnik u sjemeništu.

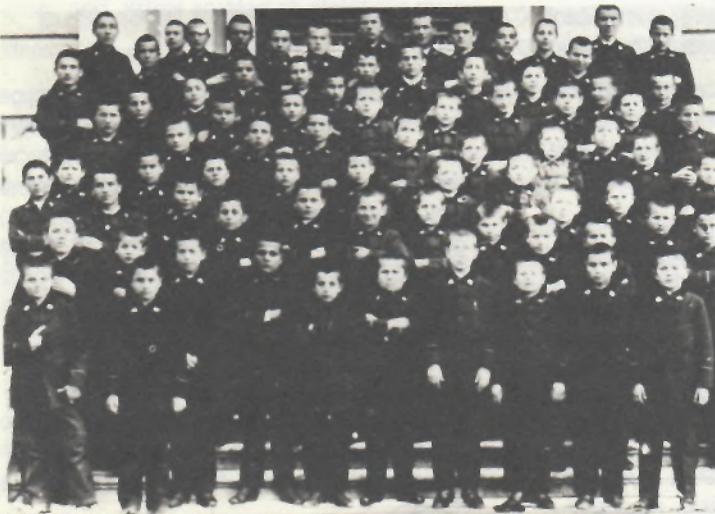
Iskreno i djetinjski povjerio je Ante Antić sve Gospo u sinjskom sjemeništu; ljubav prema Mariji njegovao je i razvijao već tada za cijeli život.

VI. 7. 1810-11

254 7.

Utenikovo

Ime: <i>Ante Antić</i>		Prezime: <i>N. 4. 1893.</i>
Broj i polica redjage: <i>16</i>		Redom upisne: <i>7</i>
Zbirni naziv: <i>Sepurine</i>		Obiteljski naziv: <i>Galmacija</i>
Obiteljski naziv: <i>Rimskokatolički</i>		Obiteljski naziv: <i>Hrvatski</i>
Očeve (majcine): <i>p. Tome</i>	Starobitnik: <i>Upravitelj</i>	Dolgovremenog nastavnika: <i>pav. Gimnista</i>
Vlasnik: <i>p. Tome</i>	Mjesto: <i>Zalot</i>	Godina: <i>1893.</i>
Godišnja sv. vjedodžba		Ukupni uspjeh: <i>Biće</i>
Učenjaci:	Učenja u pojedinačnoj predmetima:	
Škola u vrijem:	rečena dobro	
Ljetnički jek: <i>četiri</i>	rečena dobro	
God. jek:	rečena dobro	
Bračni jek:	rečena dobro	
Talijanski jek:	rečena dobro	
Španjolski jek:	rečena dobro	
Zemljopis i geografija:	rečena dobro	
Matematika:	rečena dobro	
Pravdopis i stilistica: <i>četiri</i>	rečena dobro	
Fašika i latinka:	rečena dobro	
Poznatična propredmetna:		
Nobodaj predmet		
Katigorijska:	rečena dobro	
Franceski jek:	rečena dobro	
Počipkovstvo:	dobro	
Pijevanje:	dobro	
Dolac preduzeta upruditelja:		
Broj imanjuša u mjesecu:	1	od tih nekontroliranih

Ante Antić među sjemeništarcima pred novom zgradom sjemeništa u Sinju

ŽIVJETI ŽIVOTOM MARIJINIM

Dok promatramo duhovni lik o. Ante Antića i njegov odnos prema Mariji, želimo upoznati što nam je on ostavio o Mariji i što bi nam htio reći u ovoj, Marijinoj godini.

O. Ante Antić bio je sav Marijin, uronjen u njezine kreposti, zadivljen nad njezinom dobrotom, potpuno predan njezinu vodstvu. Bio je zapaljen apostolskim žarom za duše koje je njezin Božanski Sin svojom krvlju otkupio a ona ih primila podno križa kao Suotkupiteljica. Takvo raspoloženje postigao je o. Antić djetinjom ljubavlju i povezanošću srca s njegovom nebeskom Majkom.

O. Antić je velik Gospin štovatelj i pravo Marijino dijete. Zato on i duše usmjerava u marijanskem duhu. On s Marijom proživljava naročito »jača« liturgijska vremena; kao što su: Marijina godina, vrijeme došašća i korizme, Marijini blagdani i mjeseci. O svemu tome svjedoče njegova pisma.

O. Antić se osobito radovao proslavi Marijine godine 1954. – prigodom 100. obljetnice proglašenja dogme o Bezgrešnom začeću Bl. Dj. Marije. Duhovno se pripravljao za tu proslavu, a želio je da se i oni koje je duhovno vodio što bolje priprevaju za to slavlje. Tako on piše jednoj osobi:

»Slavimo Marijansku godinu. Želio bih i molim vas:

1. Svaki dan uzmite za vježbu jednu od posebnih kreposti Blažene Djevice Marije.
2. Svaki mjesec častite Blaženu Djevicu Mariju u posebnom Otajstvu.
3. Poduzmite si jednu pokorničku vježbu kao naknadu Bezgrešnom Srcu Marijinu.
4. Često se obratite Prečistom Srcu Marijinu molbom da vam od Isusa izmoli čistoću i poniznost srca. Posebno kroz ovu godinu pazite na svaku nadahnuće milosti, da nikada ne biste povrijedili poštovanje i ljubav prema sestrama i bližnjima, (23.I.1954.)

U jednom drugom pismu, također u vezi s Marijinom godinom, o. Antić pun žara moli i preporučuje:

»Ova sveta Marijanska godina neka bude za vas sveta, neka bude blaženo, spasonosno vrijeme gdje se u vama sve izmjenjuje i sve novo dolazi za vas. To ću moliti za vas i za to ću se žrtvovati ... Ljubav Božanskog Srca i Bezgrešnog Srca Marijina neka gori u vašoj duši ... Marija neka vas tješi i diže u nebo ... Bog vam povećao ljubav prema Majci svoga Sina. Pouzdajte se u nebesku Majku. Tako je lijepa njezina poniznost... Podite s Marijom na Kalvariju. Neka vas Isus i Marija čuvaju u svojim srcima!« (5.2.1954.)

Divan program Antine duše za Marijinu godinu!

Otac Antić, sjedinjen s Blaženom Djecom, proživljava i sva druga »duboko« duhovna vremena; na takav život poziva i duše sebi povjerene. Tako je za njega i vrijeme adventa bilo vrijeme tihe radosti, jer je dionik tajne Utjelovljenja Sina Božjega. Advenat je bio vrijeme u kome je želio da svi koji se s njime susreću nastoje ući u adventsko raspoloženje s osjećajem da je to vrijeme Marijine tihe radosti nad očekivanjem dolaska božanskog Djetešca Isusa na svijet.

»Molite nebesku Majku da po njezinu uzoru budete posuda duhovna! Da u vama vlada duh Božji, da duhom budete i duhom živite. Drugo, da budete po njezinu uzoru posuda časna – da sveto i časno nosite svoj krsni zavjet i sveto redovništvo. Treće, da budete: posuda uzorne pobožnosti – da u vama uvijek gori duh svete molitve i prave pobožnosti.

Povucite se s Marijom u sabranost, povučenost i svaki dan razmatrajte 1/4 sata o tajni Utjelovljenja Sina Božjega.«

(Nastavit će se)   O. Ladislav Marković, OCD

**PROPOVIJED GENERALNOG
POSTULATORA
FRANJEVAČKOG REDA
O. JUANA FOLGUERE
NA 23. OBLJETNICI
SMRTI O. ANTIĆA
U NEDJELJU 6. III. 1988.
U 10 SATI**

Predraga braćo!

Bratski i ponizno ispričavam se što vam ne mogu prozboriti na vašem jeziku. Nalazimo se već u trećoj korizmenoj nedjelji, dakle u trećoj nedjelji ovoga vremena koje je izvrsno vrijeme obraćenja i pokore. Obraćenje na bolji život, na život ljubavi prema Bogu i ljubavi prema ljudima. Ovo činimo kao što su toliki prije nas činili, toliki ljudi na svom putu prema svetosti, to isto i mi danas činimo. To je posebno izraženo sada, u liturgijskom vremenu korizme, jer znamo da je Isus prije nego se upustio u svoj javni život imao svoju korizmu, svoju četrdesetnicu. Prvo čitanje iz današnje liturgije, koje je uzeto iz Knjige Postanka, mnogo nam govori: Sveti pisac ukratko nas izvješćuje o čudesnom izlasku Izraelaca iz Egipta i odmah zatim svjedoči o davanju Božijih zapovijedi Izabranom narodu. Zapovijedi koje u sebi sadržavaju i negativnu stranu, tj. koje nam govore o onome što ne treba činiti, a isto tako i pozitivno, što trebamo činiti. Isti tako evandeoski ulomak uzet iz Ivanova Evandelja, iz Evandelja ljubljenog učenika, govori nam o ljubavi. Ivan je majstor kada govori o ljubavi i o djelotvornoj ljubavi i poučava nas na koji se način ide k Ocu s pouzdanjem i povjerenjem. Crkva nas u ovih dvadeset stoljeća svoje povijesti neprestano poučava o tom putu k Ocu, dajući nam evanđelje i poučavajući nas u njemu.

U stoljeću u kojem živimo mnogi od nas doživljavaju Drugi vatikanski koncil. I Vatikanski koncil u svojoj Konstituciji o crkvi, u petom pog-

lavljju, govori o pozivu na svetost. Dakle, svetost je za sve. Tu nema izuzetaka. Jesmo li uvijek spremni i raspoloženi isповijedati da je Crkva sveta po Isusovoj želji, želji Isusa Spasitelja i Otkupitelja. No, iako je Crkva sveta, mi članovi Crkve trebamo neprestano nastojati posvećivati se prihvaćajući zapovijedi Božje. Isus nam govori: Ako me ljubite, čuvat ćeće moje zapovijedi. A svoje zapovijedi sveo je na dvije: ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu. I nije moguće razdvojiti te dvije zapovijedi ljubavi. Ili se vrše obje, ili se ne vrše. Na drugom mjestu, učenik ljubavi sv. Ivan kaže: Ne može se ljubiti Boga a da se ne ljubi bližnjega, jer tko kaže da ljubi Boga koga ne vidi a ne ljubi brata svoga koga vidi, lažac je. Lako je reći da ljubimo Boga i da ljubimo svoje bližnje, ali naša je svakidašnja stvarnost drugačija. Svi mi osjećamo da se za to traže veliki naporci. Zato se danas radujemo što se s ponosom možemo sjetiti služe Božjeg fra Ante Antića, koji je mnogima od vas poznat i drag.

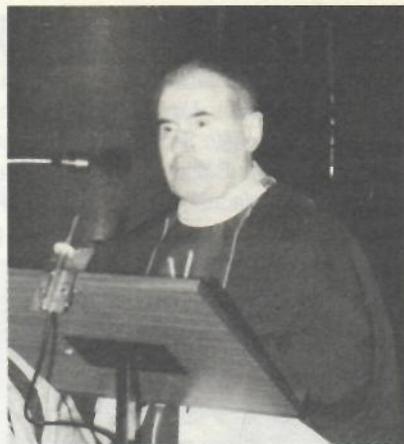
Rođen je 1839. kod Šibenika, a franjevački habit obukao je godine 1911. Godine 1917. zareden je za svećenika. Dugo godina njegova revnost i njegov apostolat, služenje i poziv bili su skroviti. Nisu bili vidljivi očima svijeta, ali su istodobno bili veliki u očima Božjim, pogotovo služenje mladim franjevcima, od 1925. do 1946. u franjevačkom samostanu u Makarskoj, a onda 10 godina, do 1956., ovdje u ovom samostanu Gospe Lurdske u Zagrebu. Od 1956. do svoje

smrti ustrajno se predavao molitvi, druženju s Bogom i, na poseban način, sakramantu pomirenja u kojem je bio neumoran. Kad pogledamo njegovu aktivnost, vidimo da su glavne: odgojitelj redovnika, odgojitelj svećenika i kasnije, ovdje u Zagrebu, duhovni vođa koji se brine za sve. Ta briga za sve bila je posebno usmjerena prema potrebnicima. Prema potrebnicima koji su stvarno u potrebi, na posebni način prema studentima koji su uvek potrebni. Svestan tih potreba i svjestan svojih dužnosti, bio je vrlo svjestan da drugima ne može dati ono što sam u sebi nije imao, zato je sav svoj život i cijelo biće posvetio Bogu.

Njegovu fisionomiju i njegov lik možemo očitati u tri aspekta: kao franjevački, kao marijanski i kao lik kristocentrične pobožnosti. To je proizvelo da je uistinu postao čovjek Božji, te je on 23 godine nakon smrti i danas čovjek Božji koji je sposoban nositi Boga ljudima i ljudi voditi k Bogu. I zato nije nikakvo čudo što je taj čovjek Božji, pošto je 5 godina ležao u grobu na gradskom groblju Mirogoju, prenesen u kriptu u kojoj se i mi danas nalazimo.

Uskoro nakon njegove smrti počeo je i proces za proglašenje blaženim prema normama Crkve. Dekretom zagrebačkog kardinala Kuharica 1984. osnovano je sudište koje vodi taj proces, a članovi sudišta i ovdje su nazočni na Euharistiji. Tako ga već sada zovemo slugom Božnjim, a puni smo nade da ćemo ga uskoro moći zvati i svecem. Jedna od prvih stvari koje je trebalo učiniti bila je da se od Svetе Kongregacije za proglašivanje svetaca zatraži potvrda da nema zapreka za početak rada na kauzi. Ta dozvola je stigla 1. ožujka 1985. Svakog je dana sve više onih koji žele i koji potvrđuju da kauza služe Božjeg fra Ante Antića i dalje napreduje. A to prije svega zahtijeva zahvaljivanje Gospodinu na daru fra Antića, a isto tako i da molimo Gospodina da nas što prije obdari njegovim proglašenjem. Jer je to dar, poziv njegovoj Crkvi, svi mi to moramo nositi kao svoju slatku dužnost da širimo poznавanje služe Božjeg fra Ante Antića.

Neka nam Gospodin, po zagovoru svoje nebeske Majke Blažene Djevice Marije, što prije izmoli dar proglašenje blaženim služe Božjeg fra Ante Antića!

**IZ GOVORA O. JOSIPA
ANTOLOVIĆ
rektora Dječačkog sjemeništa
NA 23. OBLJETNICI SMRTI
O. ANTIĆA U ZAGREBU,
5.III.1988.**

Predraga moja braćo i sestre u Kristu!

Kad je apostol naroda sveti Pavao na svom drugom misijskom putovanju došao u Atenu, pojavio se na Areopagu i progovorio na mjestu na kojem su se prije njega izredali toliki slavni govornici. U svom govoru rekao je Atenjanima: Prolazeći kroz vaš grad, vidio sam da ste vrlo pobožni. Neobično pobožni. Promatraljući vaše svetinje, pronašao sam i žrtvenik na kojem stoji natpis: »Nepoznatom Bogu«.

Ako bi se ovako neki stranac ili mi prošetali središtem našega glavnog grada dragog Zagreba, mogli bismo ondje vidjeti također mnoge svetinje: Kamenita vrata, crkve, ali i grobove onih koji su umrli na glasu svetosti i koji su zadnjih desetljeća u našoj Crkvi učinili velika djela i za sobom ostavili neizbrisiv trag i biljeg. Samo na malom prostoru – trokutu zagrebačkog Kaptola – imamo tri groba, svetačka: u našoj katedrali grob blagopokojnog kardinala Stepinca, svjedoka i branitelja vjere, možemo reći i mučenika; u crkvi svete Marije nalazi se grob služe Božjeg biskupa dr. Josipa Langa, prijatelja zagrebačke

sirotinje; u crkvi sv. Franje, tamo u sjeni te crkve u kapeli, nalazi se grob sluge Božjeg o. Vendelina Vošnjaka, osnivača i ove, zagrebačke franjevačke provincije. Ako krenemo prema jugu, doći ćemo u svetište Srca Isusova. U njemu se nalazi grob sluge Božjeg dr. Ivana Merza, apostola hrvatske mladeži. Ako krenemo jednom od najljepših ulica zagrebačkoga »sitija« prema Maksimiru, dolazimo u ovu crkvu Gospe Lurdske u kojoj se nalazi grob sluge Božjeg o. Ante Antića. Te grobove obilaze naši vjernici. Ti nas grobovi okupljuju. Oni su svetinje našega grada. Oni nam govore kako je Hrvatskoj potrebno svetaca... I mi smo se večeras sakupili u ovoj crkvi Gospe Lurdske oko jednoga groba, groba čovjeka koji je tu živio među nama, koji je bio djelitelj milosrđa izgubljenim sinovima i kćerima u ovoj crkvi. To je sluga Božji Ante Antića.

Što da kažemo o njegovu životu?! Zaustaviti se samo na jednoj stvari, i to svjesno. Najveći dio svoga svećeničkog života proveo je u odgoju. Trideset devet godina bio je odgojitelj franjevačkih klerika. Večeras su ovdje među vama sjemeništari i njihovi odgojitelji. Došli smo na dočašće ocu Anti Antiću, da naučimo od njega kako je on odgajao, kako je vršio taj vrlo težak, delikatan i odgovoran posao. Težak posao. Već su stari govorili: »Koga su bogovi mrzili, učinili su ga odgojiteljem.« Fra Ante je imao tu sreću trideset devet godina. Kako je to radio?

On je imao jasnu svrhu i cilj; znao je u čemu i za što treba odgojiti. Želio je svoje odgajanike, koji su se pripravljali za svećeništvo u Franjevačkom redu, odgojiti, uz Božju milost oblikovati tako da svaki od njih postane drugi Krist. Ni manje ni više – nego drugi Krist. Velika zadaća, zar ne? Teška zadaća, zar ne? A što znači postati drugi Krist? To znači: obuci se u Krista, prihvati Kristove misli, Kristove riječi, Kristova djela, Kristov križ, Kristovo umiranje, Kristov život. S njime se posve poistovjetiti. Njemu se posve suočiti...

Što je dalje htio postići svojim odgojem? Htio je od tih svojih odgajanika učiniti apostole Crkve. Da budu kao apostoli, kao ona Dvanaestorica, kao 72 učenika, kao toliki koji su postali apostoli u Crkvi Božjoj. Propovjednici, svjedoci. Njegovi odgajanici naročito su bili na to pozvani jer su se pripravljali za svećeništvo. Ako su bili ispunjeni Kristom, kao sveti Pavao, onda su

sigurno mogli postati dobri apostoli Crkve, onda su osjećali prijetnju: »Teško meni ako ne evangeliziram«, ako ne naviještam, ako ne propovijedam Evandelje. Da, Crkvi su potrebni apostoli. I to ne samo svećenici, redovnici, redovnice; – svaki kršćanin treba biti apostol. Može li biti većega ili boljega apostolata negoli ako je kršćanski otac obitelji ono što treba da bude?! Ako je to majka obitelji. Svi smo pozvani na apostolat. Svatko može biti apostol i graditelj Crkve. O. Ante Antić bio je prožet s time: Crkvi su potrebni apostoli. I odgajao je u tom apostolskom smislu svoje odgajanike, ali i one koje je duhovno vodio i ispovijedao. Jer svatko od nas nije kršćanin samo za sebe. Mi smo kršćani i za druge. Nama treba biti stalo do spasenja svakoga čovjeka.

I treće, što je želio svojim odgojem o. Ante Antić, bilo je to da je htio odgojiti prave sinove svoga oca Franje. Htio ih je odgojiti za nešto veliko. Što je bilo veliko kod sv. Franje, njegova duhovnog oca?! Jedno jedino: živjeti prema Evandelju, ostvarivati Evandelje, Evandelje da mi postane vrhovno pravilo, vrhovni zakon. U tom je bio sav Franjo, i u tom je bio bez kompromisa. Tu nije želio nikakva razvodnjavanja. Nikakvih suvišnih i nepotrebnih komentara, tumačenja, nego čisto Evandelje. Biti Raspeti Krist. To je evadeoski ideal koji je stavljena pred sve nas. Što je drugo sv. Pavao propovijedao negoli Isusa Krista – i to raspetoga, križ Kristov, pogonima ludost, Židovima sablazan, ali nama koji vjerujemo Kristovu snagu i Mudrost Kristovu...

Zar ne da bi bila šteta da nakon ovoga večerašnjeg euharistijskog slavlja podemo kući prazni, bez poruke, bez sadržaja, rekao bih bez odluke?! Zar ne, nećemo tako poći! Poći ćemo sa željom da budemo sljedbenici Isusa Krista, svjedoci Isusa Krista kao oni kojima će Krist biti sve. Na taj način i naš će život postati bolji, sadržajniji, vredniji, ali i mi ćemo postati svjetla u ovome našem Zagrebu, u našim obiteljima, naši sjemeništari u sjemeništima, mi redovnici po samostanima. To je smisao proslave o. Ante Antića. To je smisao rada za beatifikaciju njega i svakoga tko je umro na glasu svetosti. Crkvi su i domovini našoj potrebni sveci, oni koji će doći na oltar, ali još više oni koji će svjedočiti u ovom našem dobu. Amen.

DOŽIVLJAJ I SJEĆANJA NA O. ANTU ANTIĆA

U mnogim kontaktima i osobnim susretima tijekom 15 godina duhovnog vodstva i suradnje s ocem Antićem doživljavala sam ga na konkretni ali i na tajanstven način.

U »dobrom« ocu Antiću iskusila sam i ozbiljnost dragog Oca i nježnost dobre majke, i srdačnost duhovnog brata i blizinu iskrenog prijatelja, a nadasve sigurnost nadahnutog vođe.

Ali još mnogo više! U o. Antiću doživjela sam čovjeka toliko preobučena u Isusa Krista da sam u susretu s njime zaista često doživljavala Isusa.

Da, Isus u liku oca Antića! Zato je u našim odnosima s njim moglo biti nešto tako naravno, spontano, a opet tako nadnaravno. Zato sam ja, kao i toliki drugi, u dodirima s ocem Antićem otkrivala čudesnu LJEPOTU njegove duše, kako u najjužvišenijem činu euharistijske žrtve tako i u običnim gestama.

Tu ljepotu nazirali smo već u tihom i odmjenom hodu redovnika, kojim je ljepota duše toliko ovladala da smo se, idući mu ususret, morali radovati čovjeku koji nam se bliži i klanjati Bogu koga nam donosi...

Osvajala nas je ona u ljubaznom pitanju: »Kako ste?«, koje je gotovo uvijek dolazilo s nasmiješenih usana, a znali smo da izlazi iz srca koje nas voli u iskrenom zanimanju za nas...

Doživljavali smo tu ljepotu duše osobito u mudrim očinskim savjetima, kako za praktično snalaženje u službi koju smo obnosili tako i za duhovni rast u jedinstvu s Bogom.

Ta nadnaravna ljepota duše o. Ante Antića sjala je nadasve u njegovim poput djeteta nevinim očima, kojima nas je onako milo gledao sretnan što je u jednoj duši opet porasla milost.

Nutarnju ljepotu njegova pročišćenog bića čitali smo u bezbroj redaka rukom napisanih

s. M. Andelina Kujundžić na spomenu
23. obljetnice smrti o. Antića u Zagrebu

pisama, koja su ponajčešće bila nadahnuta stanjem duše kojoj su upravljena...

Na neprotumačiv način doživjeli smo bogatstvo i milinu duše svoga Oca i Vođe u časovima samoće, kad nam je bio stvarno daleko a duhom toliko prisutan kao da je tu, uz nas.

Očitovala nam se ta ljepota u velikoj mjeri i po beskrajnoj strpljivosti s nezgodama i patnjama u mnogostrukim i dugotrajnim bolestima koje su ga pratile tijekom života.

Tom nadzemaljskom ljepotom bili smo kada dirnuti zbog njegova ponizna držanja – kad je bio ponizen ili bi se sam ponizivao smatrajući se nevrijednim slugom sviju.

Onima koji su imali sreću pobliže poznavati o. Antu Antića otkrivala se ta nadzemaljska ljepota duše na nebrojeno drugih načina. Čudeći se i slaveći Boga što tako nešto divno stvara, ta nas je radost utvrđivala u vjeri, nadi i ljubavi.

Svetačka smrt i trijumfalni sprovod na Mirogoju kao da je otkrio nove ljepote bogate duše toga pravednika koji odlazi u stanove vječne lijestosti. Taj nebeski sjaj što se rasuo iz duše preminulog o. Ante Antića 4.3.1965. g. kao da je tada preplavio naš grad, pozivajući na ispraćaj »sveca« tisuće njegovih štovalaca, koji će prenositi poruku njegovu širom Lijepe naše.

Neka sjaj i svetost duše sluge Božjega o. Ante Antića što prije zasine s naših oltara, da nas ljepotom svojom ozari i zagovorom svojim privede u zagrljaj Božje ljubavi.

S. M. Andelina Kujundžić

»KĆERCE, BOG TE LJUBI«

Ja sam o ocu Anti već više puta govorila i pisala, a sada želim samo nekoliko riječi reći. Kad sam razmišljala što bih rekla, pojavile su mi se u duhu riječi oca Ante koje su preobrazile moj život: »Kćerce, Bog te ljubi!« Možda, da mi je to netko drugi rekao, možda bi to prošlo kroz moje uši, a da do mog srca ne bi ni doprlo. Ali, riječi oca Ante postale su na neki način u mojoj duši stvarnost. Otac Ante bio je za mene objava Božje ljubavi.

s. Mariangela Žigrić
na spomenu 23. obljetnice smrti o. Antića u Zagrebu

Željela bih ovim svojim svjedočanstvom da svakom od vas nazočnih dotaknu srce ove riječi oca Ante: Brate, sestro! Bog te ljubi! Mislim da bi otac Ante svakom od vas to sada rekao. Te bi riječi sigurno, kad bismo im povjerivali, promjenile naš život. Riječi »Kćerce, Bog te ljubi« nisu bile samo puste riječi. Otac Ante nastojao ih je sve više produbljivati, sve više raditi na tome da te riječi postanu sve više stvarnost moga života.

S. Mariangela Žigrić

»ŽELITE LI DA VAM REČEM KAKVA STE?!«

Dobrog oca Antiča poznajem još iz vremena kad je bio u Makarskoj. Službeni posao tamo me je uputio. Kako se nisam mogla vratiti odmah, ostala sam kod sestara. Baš je taj dan bila sveta ispovjed. Odavno sam imala želju da meni netko kaže više o meni nego što ja sama to mogu znati. Providnost se poslužila dobrim ocem. Nakon moje više iz radoznalosti ispovijedi, izrečene »pjesmarice«, otac me je zaskočio pitanjem: »Želite li da vam ja rečem kakvi ste?« I počeo... Čak mi je rekao koja je moja najomiljenija pobožnost! Bilo mi je to dosta; od toga dana pa sve do njegove teške bolesti odlazila sam k

nemu i u Zagreb, Samobor, na Vrhovac. Uvijek kad mi je teški križ ili gusta magla zamračila duhovni let tražila sam kod njega pomoć. I on je uvijek bio beskrajno dobar. Nije nikad na mene bacio kamen... nikad me nije osudio. Čak i u jednoj prigodi kad je izgledalo da će se sve srušiti i kad sam se ponovno našla do njegovih nogu, blago mi je rekao: »S tobom se nešto događalo, znao sam, mogao sam sprječiti, ali ja ču to...« — prešutio je ostalo. Nikako nije mogao znati naravnim putem. Bila sam udaljena od njega više sati i nikakve veze nije bilo do Makarske. Gospodin je bio s njim. Onda ga još nisam razumjela. Njegov duhovni život bio je iškristaliziran, a ja sam bila slaba, moja eruptivna narav, kako je rekao, mnogo toga nije mogla priхватiti i razumjeti.

Da je Gospodin živio u njemu u velikoj mjeri i da je bio obdaren posebnom karizmom, uvjerala sam se dok sam ga išla posjetiti s jednom našom sestrom na Vrhovac. Put od tramvaja do sestara ispunjen je bio njezinim jadikovkama. Čim smo došle, otac je prihvatio riječ i počeo govoriti o onom što je sestru tištilo. Nisam željela sestru dovesti u nepriliku i povukla sam se. Jedna i druga ostale smo pod dojmom tog događaja.

Kod njegova odra plakala sam dugo kao dijete koje je izgubilo najbolju osobu, a koju nije znalo dovoljno cijeniti i ustrajati u odanosti. Poslije njegove smrti ostala sam siroče u pravom smislu riječi. Ali njegov lik nosim u duši. Obnavljam riječi koje mi je govorio. Što onda nisam razumjela, danas mi je jasno. Sve je dar dobrog Oca nebeskog. Danas razumijem zašto je dobri otac Antić bio toliko radostan kad je opazio u mojoj duši da je milost slavila pobjedu.

Da, otac Antić bio je više nego dobar. Bio je Krist na zemljji. Bio je onaj koji je dubinski ušao u Kristov duh i živio ga.

O.P.

»CILO JE MISTO BILO NA NOGAMA«

Mare Stanićin ud. Petra rođena u Baškoj Vodi 31. svibnja 1915., rodila je desetero djece, od kojih je devetero živih

– Kada ste upoznali o. fra Antu Antića?

O. fra Antu Antića pozajem od svoje 14. godine. Kao djevojka s drugim baškovskim djevojkama išla sam k fra Anti na ispovijed u Makarsku, ali je on znao doći i u Bašku Vodu.

– Kakav je dojam ostavio na vas fra Ante u Makarskoj?

Kad bismo došli, dočekao bi nas kao otac. Pitao nas je jesmo li gladni. Davao nam je kruha, ali je znao reći: Nemojte ga pojesti dok ne dodete u Vepric. Tu pred Gospom kleknite, pomolite se i onda jedite.

– A što mislite, zašto je on tako govorio?

Ja pravo ne znam, ali on je volio mnogo Gospu i često nam je o njoj govorio i stavljao nas pod njezinu zaštitu i učio nas da se njoj molimo u potrebljima duševnim i tjelesnim.

– Je li na vas djelovao već onda svetački?

Majko moja! On je rođen za to. Njega je dragi Bog stvorio da bude za života i poslije smrti svetac. Mi bismo znale zakasniti na ispovijed subotom, ali se nikada nije ljutio ili uzrjavao. Znao je govoriti: Glavno je da ste došle.

– Jeste li ga vidale u Baškoj Vodi?

Jesam. Cijelo je mjesto bilo na nogama kad bi on išao iz župne kuće do naše crkve sv. Nikole, i svi su govorili: Evo ide sveti Ante.

– Molite li se sluzi Božjem fra Anti?

Kako da ne, i to svakog dana. Cijeli sam život molila: Dobri moj fra Ante, izvedi mi djecu na pravi put. Nikada nisam legla a da se nisam njemu pomolila. U svakoj sobi držim njegovu sliku.

– Znate li da se radi na tome da bude proglašen blaženim?

Znam. I onda je on bio svetac. Molit ću se za to do zadnjega trenutka svoga života. Ja rado primam i čitam njegov »Glasnik«, i pošaljem svoj prilog za nj. Bože daj da ga što prije ugledamo na oltaru.

Razgovor vodio:
Fra Mario Jurišić

BLAGA RUKA DOBROG SVEĆENIKA

Dolje potpisani dobio je pismo 18. ožujka godine 1988. u kojem nepotpisana osoba, ili bolje rečeno potpisana s »U Kristu i vjeri odan do kraja života«, donosi svoje dojmove o fra Antu Antiću u Makarskoj.

U pismu se naglašava kako je nepotpisana osoba dijete tadašnjeg višeg državnog činovnika, da nije baš dobro poznavala fra Antu Antića, ali ipak toliko da o njemu može

progovoriti. Osoba čita list »Dobri otac Antić«, prati izjave o njemu i želi da mu se ovo pismo objavi. Šteta što nema potpisa, ali se osoba može i naknadno javiti Uredništvu radi vjerodostojnosti ovoga natpisa.

»Bio sam često kod franjevaca u Makarskoj, eto tako, iz običaja. Vrlo često sam ministirao u večernjim blagoslovima s mojim tadašnjim dobrim prijateljima...

Mi smo djeca rado dolazila kad su se pekla hostije. Naravno, bilo je i loše ispečenih hostija, a i odrezaka, pa smo to kao djeca rado uzimali i jeli..

U tim poslijepodnevnim satima na našu radost prošao bi kroz dvorište današnje školjake naš fra Ante. Uvijek, i mogu reći uvijek, pogladio bi nas po glavi i pohvalio što dolazimo na blagoslov. Neprestano je govorio da trebamo biti dobri đaci i poslušna djeca svojim roditeljima... Govorio je kao roditelj kome je na srcu da mu djeca postanu pravi i čestiti ljudi.

Njegove riječi dobro sam zapamtilo, pogotovo ono njegovo sveto milovanje blagom rukom dobrog svećenika i – ako Bog dade našega prvog makarskog sveca. To je velika želja ne samo mene nego i svih onih koji su ga poznavali.

Koristim ovu priliku da se zahvalim dobrom fra Anti na dobivenim milostima, a i dalje se preporučujem u njegove molitve za dobrobit najmladega člana obitelji. Nadam se da će ovo moje pismo biti tiskano u jednom broju njegova lista.

Odani čitatelj iz Makarske
U Kristu i vjeri odan do kraja života.
Za autentičnog pisma: *Fra Mario Jurišić*

»SJEĆANJE NA SVEĆENIKA«

Bila sam studentica kad sam prvi put čula za oca Antića. U Zagrebu se tada govorilo: »Među nama je svetac«; mnogima pomaže; prodire u dubine ljudskih srdaca; onoj je rekao sve o njoj a da je nije uopće poznavao; ovoga je izba-

vio iz materijalnih neprilika; nekoga ukorio, a s drugima je bio blag; druge je opet posavjetovao« itd.

Ja osobno bila sam tri puta u njegovoj neposrednoj blizini. Evo kako sam ga doživjela i kako mi je duboko ostao u sjećanju.

Neobična pojавa, malog uzrasta, šutljiv, kao da ništa ne zna i kao da ga ništa na ovoj zemlji ne zanima, a istodobno magnetski privlačan, osvajao je, pomagao, tješio, korio, obraćao, mijenjao mnoge.

Toliko je bio prizemljen, toliko s ljudima, a ipak... kao da ne hoda po zemlji, nego da lebdi izvan nje.

I kad je jednom čovjek sreo oca Antića, nesvesno su mu se misli vraćale k njemu, koji je sav zračio Bogom, i počeo bi razmišljati o Bogu i o poruci života toga jednostavog, skromnog svećenika franjevca.

Svojim životom kao da je želio otrgnuti nas od zemlje, pokazati nam da smisao našeg bivanja i nije zemlja, nego vječni, neizmjerni, sveobuhvatni Bog.

Po susretima s ocem Antićem život mnogih mijenjao se nenadano ili postupno na bolje.

U isповjedaonici, u osobnom razgovoru, svakom je bilo jasno da stoji pred »svecem«.

Uzoran svećenik, isповjednik, tješitelj, pomoćnik, »svetac«, posrednik u djelovanju Božje milosti!

Dar Gospodina Boga nama u današnje atomsko doba – to je otac Antić!

Sretni smo i zahvalni Bogu što po ocu Antiću možemo moliti za snagu življenja, za promjenu nabolje u nama samima, za život po Evangeliju, čvrstoću vjere; naročito onda kad nam se križ i trpljenje učine preteškim; ... za mnogo toga ..., za sretnu Vječnost!

Marija Milašin – Novi Zagreb

»I danas treba duša koje će dati svoj život da otkriju Isusa i da ga donesu svim ljudima svoje Domovine.
I danas treba SVETACA koji će cijelim svojim životom moliti Isusa i pokazati ga CIJELOME SVIJETU!«.

J. Vilnet, b.

– Mjesec veljača, uz redovite administrativne poslove, koji se danomice obavljaju u Vicepostulaturi, protekao je u pripravi prvog broja našeg Glasila za 1988. godinu i u pripravi 23. obljetnice smrti sluge Božjeg o. Antića u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu, te u najavi »Antićevih dana« po raznim drugim mjestima.

Glasilo je, kako je poznato, izšlo već zadnjeg dana tog mjeseca i brzo je otpremljeno.

Priprava za ovogodišnji spomen smrti Sluge Božjeg odvijala se vrlo intenzivno i ozbiljno, te je na nju utrošeno mnogo vremena, to više jer je za tu zgodu imao doći generalni postulator Reda p. Juan Folguera. Štampani su i razaslati oglasi i pozivnice. U predvorju gornje crkve Gospe Lurdske postavljena je izložba pod nazivom: »ŽIVOTNI PUT I USPON PREMA OL-TARU SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA.«

– Prvih dana ožujka vicepostulator Stjepan Vučemilo odlazi u Trst, te se obavivši neke poslove, vraća u Zagreb u četvrtak 3. ožujka zajedno s generalnim postulatorom, koji je iz Rima u Trst stigao vlakom.

U petak 4. ožujka prije podne, na samu godišnjicu smrti o. Antića, bili su primljeni kod

uzoritog kardinala Franje Kuhamića. Uzoriti kardinal, koji je i voditelj dijecezanskog istražnog postupka u kauzi o. Antića, pokazao je mnogo pažnje i zanimanje ne samo za kauzu o. Antića nego i za druge započete kauze iz našega naroda i iz Crkve općenito.

– *Svečani spomen 23. obljetnice Antićeve smrti* svečano je proslavljen u Zagrebu, u crkvi Gospe Lurdske, od 4. do 6. ožujka. O njemu donosimo prilično iscrpan izvještaj već u sljedećoj rubrici, na koju upućujemo naše čitaocu.

– Već drugog dana nakon zagrebačkog spomena generalni postulator u pratnji o. Stjepana odlazi iz Zagreba da bi prije povratka u Rim malo razgledao glavne samostane Franjevačkog provincije presvetog Otkupitelja, kojoj je pripadao i naš Sluga Božji. To je bila prilika da pobliže upozna život i rad braće te Provincije, a posebno njihova učilišta. U tri dana posjetili su samostane: Visovac, Split, Omiš, Živogošće, Zaostrog, Makarsku, Imotski i Sinj, a navraćali su se i na neke župe. Svugdje su bili bratski i s ljubavlju primljeni. Poseban dojam na generalnog postulatora ostavila su naša učilišta u Makarskoj i Sinju zbog prilična broja redovničkih kandidata, a Visovac i Imotski zbog izvanrednih prirodnih ljepota.

Generalni postulator p. Juan Folguera propovijeda 6.III.1988. u Zagrebu

– Sljedeći dani mjeseca ožujka, pa mjesec travanj i početak svibnja protječu uglavnom u znaku tzv. »Antićevih dana« po raznim mjestima: u Sinju od 10. do 13. ožujka; u Vrlici i Imotskom od 18. do 20. odnosno od 24. do 26. ožujka; u Prološcu od 7. do 10. travnja; u Berlinu od 15. do 17. istoga mjeseca; u Gradcu n/m i Bristu od 23. do 25. ožujka; u Tučepima 30. ožujka i 1. svibnja; u Mirloviću 5. svibnja, te u Sumartinu na otoku Braču od 6. do 8. svibnja. Nekoliko izvještaja s tih »dana« donosimo već u ovom broju našega Glasila, a ostale ćemo donijeti u br. 3/88, jer nam zbog ograničenosti prostora, nije moguće to sada učiniti.

– Dok je vicepostulator zbog »Antićevih dana« veći dio vremena provodio uglavnom izvan Zagreba, u koji se samo »navraćao«, s. Asumpta je požrtvovno nastavila s mnogim već prije započetim radovima u Vicepostulaturi: pretipkavanju pisama o. Antića, sredivanju cijele njegove ostavštine, tipkanju adresa pretplatnika našega Glasila i ostalim poslovima.

– Iz ovog vremenskog razdoblja, koje završavamo s polovicom mjeseca svibnja, kad se počeo pripravljati i ovaj broj našeg Glasila, treba još zabilježiti sljedeće: U četvrtak 17. ožujka vicepostulator je oputovao u mjesto *Vallendar Schönstatt kod Koblenza* u Njemačkoj. Tamo je okupljenoj braći svoje provincije koja borave u Njemačkoj održao predavanje na temu: trenutačno stanje kauze sluge Božjeg o.

Ante Antića, te dao prijedloge što bi sama Provincija u vezi s tim trebala učiniti. (To je bilo isto predavanje koje je tijekom mjeseca studenog godine 1987. održao u domovini na četiri mjesta Provincije, a o čemu smo donijeli izvještaj u prošlom broju.) Tom zgodom ostvaren je i dogovor u vezi s brojem primjeraka Glasila koji će se redovito tamo dostavljati, te su izmireni neki dugovi s tim u vezi i izvršene nove pretplate za tekuću godinu. Svima od srca hvala!

– Veliki tjedan vicepostulator je proboravio u Rimu. Tamo je upriličio vrlo važne kontakte u vezi s kauzom oca Antića. Bila je to ujedno prilika da putem Radija Vatikan dadne dosta opširan izvještaj o ovogodišnjem zagrebačkom spomen danu smrti našega Sluge Božjeg. A tom zgodom svim je slušateljima u domovini i izvanje uputio poziv da što bolje upoznaju duhovni lik o. Antića, prateći posebno njegov list »Dobri otac Antić i šaljući na Vicepostulaturu zahvale za uslišanja i primljene milosti te preporuke za zagovor oca Antića. Taj razgovor snimljen je 2. travnja, a emitiran u utorak 6. travnja.

– Redovni sastanci štovatelja o. Antića u Zagrebu održani su 14. travnja i 12. svibnja. Isti su, prema dogovoru sa štovateljima oca Antića, održani u kripti svetišta Majke Božje Lurdske pod večernjom svetom misom, a ne više u samostanskoj kapeli. O tome možete više pročitati u obavijestima koje donosimo u nastavku ove rubrike.

OBAVIJEŠTI

1. INFORMATIVNO MOLITVENI SUSRETI ANTIĆEVIH ŠTOVATELJA U ZAGREBU

Mjesečni sastanak štovatelja o. Antića održavao se još od godine 1971. svakog četvrtka nakon prvog petka u kapeli Gospe Lurdske u Vrbanjevoj ulici u Zagrebu. Broj sudionika, međutim, sve se više smanjivao, budući da poznavatelji o. Antića, koji su se tamo uglavnom okupljali, pomalo odlaze s ovog svijeta. Zbog toga je više puta postavljeno pitanje što dalje činiti?! Na kraju je, kako smo izvi-

jestili u zadnjem broju našeg Glasila na str. 18. predloženo od samih štovatelja da se izide iz uskog kruga ljudi i malog prostora samostanske kapele u širi krug vjernika, koji također mogu postati štovatelji oca Antića. Da bi se to postiglo, odlučeno je da se budući molitveni susreti počnu održavati u kripti Gospe Lurdske, gdje se nalazi i grob oca Antića.

Skladno tom zaključku već je u mjesecu travnju održan takav susret. Vicepostulator je pod večernjom sv. misom, koja je služena za sve štovatelje oca Antića i za njegovo proglašenje blaženim, govorio o ulozi Bl. Djevice Marije u životu Sluge Božjeg. Nakon mise svi su se

nazočnici, na čelu sa svećenicima i ministrantima, našli zajedno kod groba oca Antića. Nakon kašnjenja groba svi su pozorno saslušali jedno pismo oca Antića koje je za života uputio jednoj osobi. Nakon kratka uvoda u sadržaj samog pismma, u kome je težište na vječnim vrednotama, koje i danas moraju naći mjesto u našim srcima, što je sigurno otac Antić želi, pismo je pročitala s. Asumpta, a zatim je slijedila molitva za njegovo proglašenje blaženim.

Broj sudionika kod tog susreta bio je barem pet puta veći od broja sudionika u kapeli. Mnogi su, ispunjeni radošću, otišli svojim kućama noseći u srcu novu snagu i obogaćeni ljepotom toga susreta.

Na sličan način ostvaren je molitveni susret i u Marijinu mjesecu svibnju, s tom razlikom što je zbog samog blagdana Kristova uzašašća na nebo bilo nazočno mnogo više vjernika, a propovijed se odnosila na sam blagdan. Ipak, nakon same svečane mise, nekoliko su riječi o o. Antiću i njegovu proživljavanju i pripravi na crkvene svetkovine svi nazočni pozorno poslušali, da bi nakon toga kod groba poslušali upute samog oca Antića, iz novog pisma.

Na taj, eto, način stvara se i pokušava stvoriti novi oblik tog molitvenog susreta Antićevih štovatelja u Zagrebu. Zahvaljujući svima koji su

ga već rado prihvatali i podržali, molimo ih da svakog četvrtka poslije prvog petka (osim mjeseca ožujka, srpnja, kolovoza i prosinca) rado i ustrajno dolaze na večernje bogoslužje u kriptu Gospe Luurdske i da na to potaknu i druge. Vicepostulatura pak, skupa sa župnikom i gvardijanom samostana, trudit će se da ti susreti budu još bolje pripravljeni – na što veću slavu Božju, što skorije proglašenje blaženim dobrog oca Antića i na trajnu i duboku duhovnu obnovu svih nazočnih.

2. FOTOGRAFIJA OCA ANTIĆA

U posljednje vrijeme u Vicepostulaturi se mnogo radi na pribavljanju i ostvarenju lijepih fotografija o. Antića koje će u obliku sličica s otisnutim molitvama, ili bez njih, služiti mnogima za upoznavanje Sluge Božjeg. Na tome je već do sada radilo nekoliko stručnjaka u Zagrebu i izvan njega. Težak je to posao, budući da imamo malo fotografija o. Antića, a od ovih koje imamo jedne su loše izrađene, izgubljeni su negativi, nema ih u boji itd. No, nešto se ipak već učinilo. Tako – između ostalog – već imamo dva motiva velikih slika o. Antića, koje su dakako uokvirene, predviđene za vjerouaučne dvorane, župne uredi i za privatne sobe onih koji ih žele. Imamo ih u dvije veličine, i to: 50 x 35 i 30 x 24. Ukoliko želite, možete ih naručiti u Vicepostulaturi, naznačivši koja Vam veličina odgovara.

Prizor s mise na godišnjicu smrti o. Antića, 4.III.1988. koju predvodi o. Luka Livaja

ZAGREBAČKI SPOMENDAN SMRTI O. ANTIĆA S GENERALNIM POSTULATOROM IZ RIMA

Dvadeset treća obljetnica blažene smrti našeg Sluge Božjeg (umro 4. ožujka 1965.) u crkvi Gospe Lurdske u Zagrebu, gdje počiva i njegovo tijelo, imala je posebna obilježja i sigurno će se dugo pamtit. Na dobro pripravljenim trodnevnim svečanostima osobno je sudjelovao generalni postulator Franjevačkog reda p. Juan Folguera. On, koji je rođen Španjolac, inače boravi u Rimu i pred Kongregacijom za proglašivanje blaženih i svetih predstavlja i vodi sve postupke (kauze) reda Manje braće i one koje su s tim redom povezane. U tom smislu on je postulator i kauze našeg sluge Božjeg fra Ante Antića.

Druga je značajka ovogodišnjeg spomen-dana da su ponovno, kao nekoć, bile vrlo aktivne redovnice i da su sudjelovali sjemeni-štarci Dječačkog sjemeništa sa Šalate i franje-vački sjemeništari s Kaptola.

No, podimo redom.

Prvog dana, 4. ožujka, na sam datum smrti o. Antića, uz generalnog postulatora, provincijala o. Šimuna Šipića, o. Hadrijana Boraka – predsjednika Komisije za ispitivanje svjedoka, zatim bivšeg vicepostulatora fra Roka Tomića i sadašnjeg vicepostulatora fra Stjepana Vučemila i još desetak svećenika, svečanu misu predvodio je i zanosno propovijedao o. Luka Livaja, gvardijan samostana Gospe Sinjske. Dio njegova govora donijet ćemo u br. 3/88 našeg Glasila. Pod misom je vrlo skladno pjevalo zbog Collegium pro musica sacra, pod ravnanjem s. Imakulate Malinka. Među brojnim štovateljima o. Antića koji su se te večeri našli u crkvi Gospe Lurdske posebno su bile zastupljene redovnice grada Zagreba. Jedna od njih čitala je prvo čitanje, s. Ceciliya Pleša otpjevala je prijevni psalm i i jednu solo kompoziciju za vrijeme mise,

Vjernici na sv. misi 4.III.1988.

a nekoliko je sestara različitih družbi izreklo molitvu vjernika.

Prva večer ovogodišnjeg spomendana zaslužuje posebnu pozornost zbog onoga što se odvijalo poslije mise: glazbena meditacija, s biranim skladbama, koje je izveo »Collegium pro musica sacra«, a uz osobno svjedočenje dviju redovnica o dobrom ocu Antiću. S. Andelina Kujundžić i s. Mariangela Žigrić, koje je o. Antić mnogo godina duhovno vodio, iznijele su o njemu sadržajna i poticajna svjedočanstva, koja donosimo u cijelosti pod rubrikom »SVJEĐOČANSTVA I SJEĆANJA«.

Dana 5. ožujka na spomendanu su sudjelovali svi sjemeništarci Dječačkog sjemeništa sa Šalate u Zagrebu, sa svojim odgojiteljima i nekim profesorima, te franjevački sjemeništarci s Kaptola.

Svečanu sv. misu predvodio je rektor Dječačkog sjemeništa isusovac o. Josip Antolović, održavši značajan govor o ocu Antiću kao odgojitelju. Uz njega su koncelebrirali ostali odgojitelji i neki profesori te, kao i dan prije, generalni postulator, provincijal i nekoliko drugih svećenika. Zbor sjemeništaraca sa Šalate, pod vodstvom svoga prefekta o. Stjepana Fridla, skladno je pjevao koralnu misu, a nakon mise izabranim je skladbama oduševio nazočne vjernike.

S.M. Cecilia Pleša pjeva prijevni psalm 4.III.1988.

U nedjelju 6. ožujka, u 10 sati, svečanu sv. misu predvodio je generalni postulator p. Juan Folguera. Uz postulatora su koncelebrirala još 23 svećenika: tri provincijala (o. Š. Šipić, o. R. Gelemanović i o. Z. Tenšek); članovi sudišta u kauzi o. Antića, osmorica gvardijana Provincije presv. Otkupitelja i nekoliko odgojitelja te provincije, koji su za ovu zgodu došli iz Dalmacije, te drugi svećenici. Pjevalo je mješoviti zbor Gospe Lurdske pod vodstvom maestra fra Kreše Samardžića. Na misi su sudjelovali brojni ministranti i nekoliko klerika.

Tijekom trodnevnice kao i kod današnjeg slavlja, ceremonije je vrlo spretno, mirno i uspješno vodio župnik fra Stjepan Nimac.

O. Josip Antolović propovijeda drugog dana spomena smrti o. Antića, 5.III.1988.

Zbor Collegium pro musica sacra pod ravnanjem s. M. Imakulate Malinka

Po priznanju vjernika župe Gospe Lurdske i brojnih štovatelja o. Antića, koji su i toga kao i prethodnih dvaju dana u znatnu broju sudjelovali u spomendanu 23. obljetnice smrti o. Antića, bila je to svečanost kakva se samo poželjeti može. Kao glavni celebrant, generalni je postulator svoje dijelove mise recitirao na latinskom jeziku, ali je nekoliko kraćih formula izgovorio i na hrvatskom, što su nazočni s oduševljenjem primili.

U homiliji, na talijanskom jeziku, koju je predvodio o. Nikola Vukoa, najprije je komentirao evenđelje treće korizmene nedjelje, a zatim je govorio o općem pozivu svih kršćana na svetost, da bi se nakon toga osvrnuo i na našega Slугу Božjeg. Po njemu je o. Antić blistava figura za koju se isplati voditi postupak beatifikacije i kanonizacije. To, po njemu, potvrđuje i činjenica da je »svakog dana sve više onih koji žele i potvrđuju da kauza sluge Božjega fra Ante Antića napreduje.«

Zbor sjemeništaraca sa Šalate iz Zagreba pod ravnanjem P. Stjepana Fridl

Kao i u prethodna dva dana, na kraju mise zahvalio se o. Stjepan Vučemilo svima koji su sudjelovali u trodnevnići, a posebno propovjednicima, pjevačkim zborovima te svim vjernicima, koji su s mnogo molitvenog žara sudjelovali u tom slavlju. I tom prigodom istaknuo je, kao posebno važno, aktivno sudjelovanje redovnica

i sjemeništaraca sa svojim odgojiteljima. Sam pak dolazak generalnog postulatora iz Rima u Zagreb i njegovo sudjelovanje u svim funkcijama, rekao je o. Stjepan, po sebi dovoljno govori o važnosti postupka za proglašenje blaženim o. Antića i o dobrom izgledima toga postupka.

Molitve pred sarkofagom o. Antića drugog dana spomena njegove smrti u Zagrebu, 5.III.1988.

Vjernici na misi trećeg dana spomena smrti, 6.III.1988. u Zagrebu

S. M. Asumpta Strukar molí za zdravlje bolesne djevojke IVE

U ISUSOVU IME...

U sklopu trodnevnog spomena i slavlja 23. obljetnice smrti dobrog Oca Antića vjernici su uputili Bogu i posebnu molitvu za ozdravljenje jedne djevojke. Molitvu je sastavila i tri je večeri predmolila s. M. Asumpta. Da bi ovu molitvu nastavili moliti i oni štovatelji oca Antića koji nisu mogli sudjelovati na slavlju u Zagrebu, donosimo je u cijelosti:

Svi mi znamo da je za uspon na oltar Sluge Božjeg potreban vidljivi zahvat Božji po njegovu zagovoru. Za to je potrebno moliti pojedinačno i zajednički. Krist nam govori: »ŠTO GOD ZAMOLITE OCA MOJEGA U MOJE IME, DAT ĆE VAM ...« i kao da nas prekorava: »JOŠ NIŠTA NISTE MOLILI U MOJE IME!« Poslušajmo Krista i sada kao zajednica s

velikom vjerom molimo za jednu djevojku koja je jako bolesna i potrebno je čudo da ozdravi:

– ISUSE DOBRI, ona djevojka IVA – koju Ti ljubiš, bolesna je. Po zagovoru Tvoga Sluge dobrog oca Antića, dođi i izliječi je, molimo te!

– ISUSE, Iva se u Tebe uzda i vjeruje. Po zagovoru dobrog oca Antića, neka Te dotakne svojom vjerom i ljubavlju, a Ti je ozdravi, molimo te!

– ISUSE, izrekli smo ovu molitvu u TVOJE IME. Usliši nas po zagovoru dobrog oca Antića i daj da se zajedno s Ivom radujemo zbog silnih djela koja činiš onima koji te ljube i vjeruju u Te, molimo te!

Prizor sa svečane koncelebracije trećeg dana spomena smrti o. Antića, 6.III.1988. u Zagrebu

Zahvaljujući na kraju od srca i u ime sviju patru Folgueri na njegovu boravku u Zagrebu, izrazio je ne samo nadu već i sigurnost da će on uvijek podupirati i osobno promicati kauzu o. Antića; posebno kad poslije dijecezanskog istražnog postupka bude prenesena u Rim.

Sličnim riječima o. Stjepan se zahvalio i na svečanom objedu koji je u počast generalnog postulatora bio priređen u samostanskoj dvorani. Uz osoblje samostana, na objedu je bilo oko 50 uzvanika, predstavnika kleričkog i laičkog svijeta, te rodbine služe Božjega fra Ante Antića. Tom prigodom fra Stjepan nije propustio zahvaliti se i onima koji su se pobrinuli za materijalni stol, za što je posebno zaslužan gvardijan fra Ante Babić, te časne sestre koje su ovu okrepnu s mnogo dobrote pripravile. Za stolom je govorio i provincijal mp. o. Šimun Šipić te p. Bonaventura Duda.

U vezi s ovogodišnjim spomenom smrti Sluge Božjeg dobro je napomenuti da se sva tri dana poslije liturgijskog slavlja u procesiji odlažilo do groba o. Antića, koji je za tu prigodu bio svečano okićen, a ukrašavala ga je nova lijepa ograda. Pred grobom je iskazivana počast o. Antića kađenjem i molitvom za proglašenje blaže-

nim. Bilo je dirljivo gledati mnoštvo vjernika koje se od oltara slijevalo prema grobu o. Antića, a sve u želji da zagovor dobrog oca Antića bude izvor novih milosti za svakog pojedinca, te isto tako da svi zajedno u zajedničkoj i iskrenoj molitvi izliju svoje želje pred Gospodina, da otac Antić bude što prije uzdignut na čast oltara, na radost sve Crkve, a napose ovog Svetišta.

Isto tako, vrijedno je zabilježiti da je u sklopu trodnevice u predvorju gornje crkve bila postavljena i od s. Asumpte ukusno ukrašena izložba o oca Antiću. Narod je izložbu rado razgledao. Tako su oni koji su oca Antića poznavali obnovili lijepu uspomene iz života i susreta s njime, a oni koji ga nisu poznavali po slici i riječi pomalo su ga upoznali, zavoljeli i stekli novog Prijatelja u nebu, koji će im svojim zagovorom i molitvom biti blizu.

Po sudu objektivnih promatrača i sudionika, ovogodišnji spomendan smrti služe Božjeg o. Ante Antića u Zagrebu odlično je uspio. Toga je mišljenja i sam generalni postulator. A nema sumnje da je to duhovno ohrabrilo kako radnike u Vicepostulaturi (o. Stjepana i s. Asumptu) tako i njihove suradnike i dalo im nov polet u radu za uzdignuće o. Antića na naše oltare. Bogu hvala!

Molitve pred sarkofagom o. Antića trećeg dana spomena njegove smrti, 6.III.1988.

»ANTIĆEVI DANI« U SVETIŠTU GOSPE SINJSKE

Među mjestima u kojima se u posljednje vrijeme govori o našem Sluzi Božjem, Sinju i sinjskoj župi trebalo je svakako dati i mesta i vremena.

Smješten na okraju Sinjskog polja s njegove zapadne strane, Sinj je ne samo gospodarsko, prosvjetno i političko središte Cetinske krajine, već i vjersko središte. U Sinju je poznato Gospino svetište. Tamo tijekom cijele godine, a naročito uz blagdan Velike Gospe, stižu tisuće hodočasnika, mladih i starijih, iz svih strana naše domovine. Sinj je bez Gospe Sinjske nezamisliv.

U Sinju je sjedište jedne od najvećih i najaktivnijih župa u našoj domovinskoj Crkvi. Župa Gospe Sinjske, uz matičnu Gospinu crkvu, ima još pet područnih crkava odnosno kapela u kojima se održava služba Božja i drži vjeronauk. Župa broji blizu 20.000 vjernika katolika. Ona je i rasadnik crkvenih zvanja. I danas je stotinjak živećih svećenika, uglavnom franjevaca, koji potječe iz te župe, te još više redovnica; a ima i lijep broj redovničkih kandidata i kandidatica.

Provincija presv. Otkupitelja od davnine u Sinju drži svoje malo sjemenište i klasičnu gimnaziju, a uz samostan je smješten bogat arheološki i etnografski muzej. U sinjskom samostanu izlazi nekoliko publikacija itd.

U svetištu i župi Gospe Sinjske nešto se trajno zbiva i organizira. Uz vjerni puk starije dobi, koji i običnog dana u znatnom broju posjećuje Gospino svetište i područna vjerska žarišta, stotine mladih cijelog tijedna dolazi na vjersku pouku, a nedjeljom na sv. misu.

U takvoj sredini trebalo je nešto učiniti za slugu Božjeg o. Antu Antića: trebalo je ljudima dati mogućnost da ga bolje upoznaju.

U dogовору с гвардijаном самостана и управитељем светиšta fra Lukom Livaja и župnikom fra Stankom Milovanovićem izabранo je vrijeme koje je blizu godišnjici smrti Sluge Božjeg: četvrt korizmena nedjelja i nekoliko dana prije nje.

Tri dana poslije zagrebačkog spomena (o tome gore) skupa s generalnim postulatorom

Vjeroučenici u Sinju prate predavanje o o. Antiću

Sjemeništarci Franjevačkog sjemeništa u Sinju prate predavanje o o. Antiću

Opatrom Folguerom u Sinju je stigao vicepostulator o. Stjepan Vučemilo.

I dok je u četvrtak 10. ožujka o. gvardijan vrlo ljubazno upoznavao patra Folguera sa svime što u Sinju treba vidjeti, o. Stjepan je u kapeli sv. Križa postavio izložbu o o. Antiću. Zatim je već toga dana, uz dijapositive, na nekoliko vjeroučenih skupova, od kojih su neki bili vrlo brojni, govorio o Sluzi Božjem.

U danom času, prije polaska na splitsko uzletište u dvoranu se navratio i generalni postulator. Ostao je zadivljen videći toliki broj mladih kako prate izlaganja o ocu Antiću.

I sljedećeg dana, u petak, o o. Antiću govorilo se više puta, kako vjeroučenicima grada Sinja tako i onima viših razreda osmogodišnje škole koji sa sela dolaze u sinjsku osmogodišnju školu.

Mladi u Sinju razgledaju izložbu o o. Antiću

»Antićevi dani« u Sinju bili su protkani i molitvom za njegovo proglašenje blaženim. Tri večeri molilo se javno pod večernjom sv. misom. Drugog dana, na korizmeni petak, bilo je nazočno više stotina vjernika.

Vicepostulator je vjernicima u crkvi govorio o o. Antiću – najprije dva puta pod večernjom sv. misom, a potom na tri mise u nedjelju 13. ožujka. Zamolio je i ovaj vjerni puk da svojim molitvama pomogne uspon o. Ante na naše oltare. Preporučio im je također da se u svojim potrebama njemu utječu za zagovor kod Boga i da bolje upoznaju duhovni lik ovog Božjeg ugodnika, čitajući napose Glasilo Vicepostulature »Dobri otac Antić«. Posebnim zalaganjem upravitelja svetišta i do sada se u Sinju raspačavao stotinjak komada toga lista.

U okviru »Antićevih dana« u Sinju je jedne večeri priređeno, također uz dijapositive, predavanje o o. Antiću za franjevačke sjemeništare, s posebnim osvrtom na sjemenišne i gimnazijalne dane Ante Antića, koje je proveo baš tu u Sinju.

Za četiri dana, koliko su, uz Gospino svetište u Sinju, trajali »Antićevi dani«, o njemu se dosta čulo i vidjelo – ali samo u Sinju. Drugom zgodom trebat će misliti i na filijalne crkve i vjeronaučne dvorane.

VRLIČANI SE OZBILJNO ZALOŽILI ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM O. ANTE ANTIĆA

Nedaleko od izvora rijeke Cetine, na pola puta između Sinja i Knina a iznad umjetnog Peručkog jezera, smjestila se lijepa Vrlika. Časna je, a u stanovitim vremenskim odsjecima i vrlo burna prošlost Vrlike i vrličkog kraja. Prema danas poznatim izvorima Vrlika je bujala životom, vjerom i kulturom već u ranom Srednjem vijeku. Tada joj je sjedište bilo oko izvora rijeke Cetine, a mjesto se zvalo Vrhrika. Kada su Turci počeli nadirati, narod se sklonio pod tvrđavu Prozor. Novo su naselje nazvali Vrlika.

Početkom 16. stoljeća Turci su ipak zauzeli Vrliku i tu ostali do godine 1688. Te pak godine, na blagdan Gospe od Ružarja, Vrlika je oslobođena od Turaka, džamija pretvorena u crkvu, a spahijin dvor u župni stan.

Prošle godine, baš na blagdan Gospe od Ružarja, započela je proslava te važne godine – 300. obljetnice oslobođenja Vrlike od Turaka i uspostavljanja katoličke župe. U sklopu drugih manifestacija kojima se u Vrlici obilježava taj veliki jubilej, i o. Antiću dano je zasebno mjesto.

»ANTIĆEV DAN« U SAN JOSE-u U KALIFORNIJI

Velik štovatelj o. Ante Antića i njegov odgajanik, o. Bone Prcela franjevac Provincije presv. Otkupitelja, zajedno sa sestrama kćeri milosrda, koje također potječu s naših strana, organizirao je u nedjelju 6. ožujka ove godine u hratskoj župi Uznesenja Marijina u San Jose-u u Kaliforniji »Dan dobrog o. Antića«.

Program se sastojao od komemorativne sv. mise pod kojom se molilo za proglašenje blaženim o. Antića, a nakon mise slijedila je vrlo bogata akademija u počast našeg sluge Božjeg.

Na akademiji je o. Bono govorio o životu, radu i porukama o. Antića, recitirano je nekoliko pjesama ispjevanih u njegovu počast (među njima i pjesma s. Vianeje, što ju je sama i recitirala) te nekoliko skladbi koje je otpjevao crkveni zbor.

Za »Dan dobrog o. Antića« u toj hrvatskoj župi u dalekoj Kaliforniji o. Bono je duhovno pripravio svoje župljane, posebno preko župnog biltena. Kasnije je jedan cijeli broj posvetio o. Antić. Hvala i njemu i njegovim suradnicima!

Crkva Gospe od Ružarja u Vrlici

Prostrana župa Vrlika i unatoč trajnu iseljavanju još uvijek broji oko 3.600 žitelja, a osim varošice Vrlike tvore je mjesta: Maovice, Podošće, Kosore, Ježević, Gorjak, Kukar, Vinalić i Štikovo. Uz lijepu i u zadnje vrijeme temeljito obnovljenu crkvu Gospe Ružarice u Vrlici u trajno su uporabili još dvije crkve: ona sv. Jure u Maovicama i nedavno sagrađena crkva sv. Spasa u Ježeviću. Makar duhovni pastiri vrličke župe stalno ističu da bi Vrličani nedjeljom i blagdanima mogli biti redovitiji i brojniji u crkvi, oni su ipak vrlo odani svojoj vjeri i crkvenoj tradiciji. Na poseban način stalno im je do toga da sva djeca budu krštena svi crkveno vjenčani i pokopani, a i djeca dobro dolaze na vjeronauk.

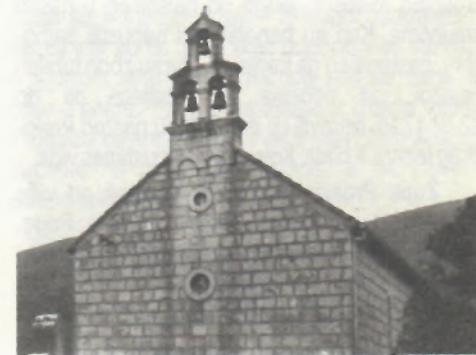
U takvoj, eto, sredini i u sklopu spomenutog jubileja uz petu korizmenu nedjelju, od 18. do 20. ožujka ove godine održani su »Antićevi dani« u vrličkoj župi. A da se uopće održe, ideja je došla od sadašnjeg revnog i usprkos starijoj dobi vrlo agilnog župnika fra Celestina Belamaića i njegova vrijednog kapelana fra Dušana Domića.

Prvoga dana bio je korizmeni petak. U 3 sata poslije podne u Maovicama je održan križni put, a potom je vicepostulator, uz dijapoitive, prikazao život o. Ante Antića. Poslije toga nakon križnog puta i u Vrlici je govorio sabranim vjernicima o Sluzi Božjem.

U subotu, na blagdan sv. Josipa, uz kratku propovijed o sv. Josipu, prije podne je vicepostulator ponovno govorio o o. Antiću na Maovicama i u Vrlici, a poslije podne vjeroučenicima i nekolicini starijih prikazao je, uz dijapoitive, život o. Antića u Ježeviću.

U nedjelju je najprije u Vrlici, a potom u Ježeviću, govorio općenito o svećima i o dužnosti naroda da se kod Boga »zauzme« za proglašenje novih blaženika i svetih. Narod će to učiniti, rekao je o. Stjepan, kako svojim molitvama za njihovu beatifikaciju i kanonizaciju, tako i traženjem od Boga različitih milosti i uslišanja po njihovu zagovoru. Između ostalog, konkretno je isticao da mi Hrvati nećemo doći do naših novih svetaca ako se na gore opisani način za njih svojski ne »zauzmemos«.

Čini se da je vjerni narod sve to dobro shvatio! Tako je, npr., sutradan jedan mladić, pokazujući na sliku o. Antića, prekrasno izjavio: »Gledajte, ovoga ćemo posvetiti!«

Crkva sv. Jure na Maovicama

Izložba o ocu Antiću stajala je petnaestak dana u vrličkoj crkvi. Razgledali su je ne samo polaznici vjeronauka nego i mnogi drugi, koji su se radi nje često navraćali u crkvu.

Sve u svemu, »Antićevi dani« u Vrlici vrlo su dobro uspjeli. Zasluga za to u prvom redu pripada vrličkim duhovnim pastirima. Oni su već i prije narodu govorili o našem Sluzi Božjem, a ovih dana i sami su poticajnim riječima nadopunjali vicepostulatora. Na svemu tome on im se već u crkvama javno zahvalio, a to isto čini i ovim putem, kako njima tako i časnim sestrama franjevkama: s. Lidiji i s. Antoneli, koje kao njihove pastoralne suradnice djeluju u župi.

U PROLOŠCU KAO NIGDJE DO SAD

»U zapadnom dijelu Imotskog polja smješta se pitoma župa PROLOŽAC. Njezino sjedište udaljeno je od Imotskog 8 km. Prostire se jednim dijelom plodnim poljem, a drugim, sjevernim, prostranom visoravni.«

Tako u župnom listu »Proložac« (god. I, br. 1. str. 3) fra Vjeko Vrčić započinje kratki opis župe Proložac, uvodeći na taj način i nas u mjesto u kojem se od 7. do 10. travnja ove godine također održaše »Antićevi dani«.

Brojni arheološki ostaci i predmeti iz ilirskog i rimskog doba svjedoče da je odvajkada život tekao na ovom dijelu plodnog Imotskog polja. I krštanstvo se ovdje brzo ukorijenilo. Već u VI. st., uz glavno vrelo rijeke Vrljike, benediktinci su imali svoj samostan, a uza nj su osnovali i Gospino svetište, jedno od najstarijih u našim krajevima. Kad su benediktinci napustili samostan, nastanili su ga franjevci. Ovi su zbog turskih najezdzi, od početka 17. stoljeća pa do 22.IV.1715. boravili i u samostanu nasred Prološkog jezera ili blata, kojeg se ostaci i danas vide.

Župa Proložac danas se sastoji od više zaselaka: Lug, Šumet, Gornje i Donje Pode, Bušanje, Brdo Meteri, Podstranje, Proložac i Buljanija, a broji oko 800 obitelji.

Uz one koji ostadoše na svojim ognjištima, mnogi napustiše plodna polja i odoše u svijet.

Pored osmogodišnje škole, na području župe ima više škola s 4 niža razreda. Na službu Božju okupljaju se u župnu crkvu sv. Mihovila, u Gospinu crkvu na Vrljici i u nedavno sagrađenu crkvicu na Podima. Vjeronauk se održava ne samo u župnoj crkvi i dvorani, već i na nekoliko drugih mjeseta. Pravi su izuzetak među djecom i mlađeži koji ga ne pohađaju.

U tako živoj župi nisu mogli izostati ni »Antićevi dani«! Pače! »Dovitljivi« župnik fra Vinko Prlijić (tako je označen u listu »Marija«, god. XXII, br. 11. str. 349) prvi je od svih župnika franjevaca Provincije presv. Otkupitelja koji je sa sadašnjim vicepostulatorom o njima govorio i u tom pogledu dao mu korisne savjete. Stoga je razumljivo da je

30

spremno prihvatio njegovu ponudu da se »Antićevi dani« održe i u Prološcu. Izabrano je vrijeme u osmini Uskrsa i Bijela nedjelja. U četvrtak 7. travnja prije podne postavljena je izložba o ocu Antiću u netom obnovljenoj crkvi sv. Mihovila. Toga dana i sutradan, u petak, stotine vjeroučenika izmijenilo se na satima vjeronauka, koji su ovog puta bili prepуšteni vicepostulatoru. Vjeroučenici su od reda vrlo pozorno, kao valjda nigdje do sada, slušali izlaganja o ocu Antiću i s velikim zanimanjem razgledavali izložbu. »Dovitljivi fra Vinko« i ovdje se takvim pokazao: da bi im blagi lik oca Antića što bolje ostao u sjećanju, naredio je vjeroučenicima da prema slici oca Antića, koja je u svakom bila dana, nacrtaju njegov lik i donesu vicepostulatoru. Stotine su ga poslušale. Jedan crtež, evo, i ovdje donosimo.

U subotu poslije podne župnik i vicepostulator celebrirali su u novoj crkvi na Podima, sagra-

Vjernici u Prološcu razgledaju izložbu o o. Antiću

Prizor s mise u Prološcu, 10.IV.1988.

đenoj na mjestu gdje je od Turaka bio ubijen jedan fratar. Bila je to prigoda da kako mladež tako i nekoliko starijih osoba nešto čuju o Sluzi Božjem, da dobiju njegovu sličicu itd.

Sutradan, u nedjelju, bio je pravi doživljaj naći se na obje sv. mise u crkvi sv. Mihovila. Ne samo da je crkva oba puta bila prepuna, već se na poseban način, kao »nigdje do sada«, ili barem rijetko do sada za vrijeme »Antićevih dana«, molilo i pjevalo – i to cijeli Božji narod – pod ravnjanjem s. Virgine Župić.

Kao i na drugim mjestima, vicepostulator je govorio općenito o svećima i u kratkim crtama orisao duhovni lik oca Antića, da bi na kraju potaknuo i ovaj Božji narod da mu pomogne na usponu do oltara. Što je nedostajalo njegovim riječima, dopunjao je revni župnik. On je i do sada više puta govorio svojim vjernicima o našem Sluzi Božjem, potičući ih posebno na primanje lista »Dobri otac Antić«. To je i danas učinio.

U dvije riječi, »Antićevi dani« u župi Proložac bili su dobro najavljeni (oglasi su se, »kao nigdje do sada«, mogli vidjeti i po stablima), još bolje organizirani i lijepo izvedeni. Zbog toga su i samom vicepostulatoru, kako je kasnije pisao

fra Vinku, »ostali u najljepšoj uspomeni«. A ostali su – nadajmo se – u lijepoj uspomeni i svima koji su tih dana imali prigodu više saznati o jednom sinu našeg naroda koji se uspinje prema oltaru. To je vicepostulator izrazio već u Prološcu na kraju »Antićevih dana«, zahvaljujući župniku na dobroj organizaciji, a što i ovim putem iskreno čini.

SLUŽA BOŽJI

o. fra ANTE ANTIĆ

Crtanje Ivke Maršić, učenice V. razreda

ŠTOVATELJI O. ANTE ANTIĆA PIŠU:

... Vas i Vašeg teškog zadatka sjećam se u svojim dnevnim molitvama. Svakog dana molim za zagovor našeg Blaženika. Za mene on je već sada svetac, ali ga želimo imati što prije i na oltaru!

Zagreb, 11. 1. 1988.

Bea Derenčin

... Što se tiče Glasila »Dobri otac Antić« br. 1/88 mogu Vas samo pohvaliti. Izvrstan, sadržaj odličan (dobro što je »upao« o. Vendelin) i tako zbilja uzorno uređen. Posebno me veseli fotografija o. Ante na omotu Glasila. Tu je pravi asket. Želim da njegov dragi lik uđe u srca mnogobrojnih štovatelja i na taj način svi zajedno pridonesemo što skorijem danu kad ćemo ga vidjeti na našim oltarima.

Vama, poštovani fra Stjepane, još jednom topla hvala na velikom zalaganju za beatifikaciju o. Ante i na trudu oko izlaženja Glasila i svega što se odnosi na osobu o. Ante Antića.

Uz poštovanje i pozdrav
Metković, 10. III. 1988.

Miljenka Damić s majkom

... Ugodno sam bila iznenadena i radosna kad sam u Glasilu »Dobri otac Antić« čitala i o drugim ugodnicima Božjim, koji su od Boga odabrani. Neka milost Božja blagoslovi naše molitve i usliša ih da što prije ugledamo naše drage ugodnike Božje na oltaru.

Bjelovar, 20. 3. 1988.

Ana Kopun

Poštovani fra Stjepane!

Uistinu me je obradovalo Vaše pismo. Iz njega vidim da nastojite s velikom požrtvovanosti upoznati vjernike s djelom oca Antića, kako bi se uz Božju pomoć čim prije došlo do cilja – beatifikacije oca Ante Antića.

To je želja i moja i posebno moje supruge, koja bi Vam bila zahvalna da joj pošaljete sliku oca Antića s molitvom ...

Stari Grad, 13. IV 1988.

I.P

Mnogopoštovani naš fra Stjepane!

Primili smo Vaše nama tako draga pismo pa Vam se od srca i najtoplje zahvalujemo. Moja supruga i ja svaki dan bez iznimke molimo da

32

naš dobri fra Ante dove što prije na oltar. Isto tako svakodnevno mu se preporučamo u njegov zagovor kod Boga.

Želimo Vam mnogo uspjeha i Božjeg blagoslova u Vašem radu. Daj Bože da se kauza što prije dovrši, pa da možemo našeg fra Antu Antića častiti na oltarima.

U Kristu odani

Osijek, 14. IV. 1988

Klara i Prim. dr. L. Vlašić

Dragi fra Stjepane!

... Hvala lijepa za ono pisanje o mojoj župi u listu »Dobri otac Antić«. Isto tako izraze zahvalnosti upućujem za poslane primjerke lista. Da ih je stiglo i 250, sve bi se uputilo u razne kuće. S posebnim užitkom su Dolačani o sebi čitali.

Pojedine stvarčice iz Vašeg pisma pročitane su danas, na Uskrs, pred krcatom crkvom sv. Ante. Bila je to prilika da ponovno spomenem slugu Božjega o. Antića. Brojna dolačka djeca koja žive u Splitu, danas su iza mise dobila puno sličica o. Antića.

Primorski Dolac, 3. 4. 1988.

Fra Stjepan Matić

Oče Stipane!

Primili smo i Glasnike. Ljudima je bilo puno draga kad sam ih obavijestio o vašem daru. List sam razdijelio. Nešto manje u Luku, a ostalo u Šepurine. Sve je otišlo. Lijepo je uređen. Drago nam je što se Bog slavi u našem svetom Šepurinjaninu. Nitko nam ga uzet neće. On je izraz kršćanskog života koji se stoljećima gradio na ovom otoku.

Prvić Luka 1988.

Franjo Pranjić

Poštovani oče Vučemilo!

Najljepše Vam se zahvaljujem za Vaše pismo od 5.IV.o.g. Trebala sam Vam već javiti, da sam primila od Vas 10 kom. Glasila »Dobri Otac Antić« i darovala vjernicima za poticaj na štovanje Dobrog Oca.

U nedjelju sam obišla nekoliko obitelji i vjerujem da će biti i novih pretplatnika.

Hvala Vam za molitve i preporučam se i dalje zagovoru Dobrog oca Antića.

Osijek, 11.5.1988. Zora Dorić

USLIŠANJA – ZAHVALNICE – PREPORUKE

Ima već podosta vremena kako sam obećala napisati zahvalu dobrom o. Anti Antiću za sve primljene milosti do sada po njegovu močnom zagovoru. To evo sada činim.

Uz moju duboku zahvalnost dobrom ocu Antiću, želja mi je da se što više ljudi utječe i preporučujem u zagovor tom našem velikom zagovorniku kod Boga, jer on zaista čudesno pomaže.

Zahvaljuje Bogu i preporuča se zagovoru oca Antića

Ana Mihelčić – Zagreb

Dragom ocu Anti Antiću preporučam se za zagovor kod nebeskog Oca. Njegovoj zaštiti, molitvi i zagovoru upućujem svoje molitve za obraćenje moje obitelji.

Jaka Papak – Split

Na čast i hvalu Presvetog Trojstva, Svetе obitelji i Majke Božje Lurdske, molim da dragog i dobrog fra Antu Antića čim prije Crkva uzdigne na čast oltara, kao svog blaženika i sveca.

Za njegovu pomoć i primljene milosti po njegovu zagovoru, uvijek zahvaljujem, jer mi je uvijek pomagao u mojim potrebama i nevoljama.

Molio sam dragog i dobrog o. Antića da mi unuka sretno položi ispit za školu i položila je s uspjehom, a nakon što sam teško obolio, svojim zagovorom izmolio mi je kod Boga ponovno zdravlje.

Uz svoj skromni prilog za troškove beatifikacije, preporučam i nadalje dobrom ocu Antiću svoju obitelj, dok ne prestajem zahvaljivati za mnoge već primljene milosti.

M. G. – Zagreb

O dobi oče Ante Antiću, pomozi nam, moli dragog Boga za našu djecu, da im Bog prosvijetli pamet.

Jelena Šurjan – Slav. Brod

S radošću i velikom zahvalnošću javljam Vam da mi je otac Antić pomogao svojim močnim zagovorom kod Boga i ozdravio me kad sam mu se utekla s molitvom u svojoj nevolji. Hvala Bogu da sam dobila tu milost i da više nemam poteškoća. Neka je velika slava i hvala dobrom ocu Antiću.

Sr. Mihaela Matić – Kanada

Po zagovoru naše drage Gospe i dobrog oca Antića, jedan moj pacijent obavio je dobro sv. ispunjenje i primio sakramenat bolesničkog pomazanja.

Za tu milost zahvaljujem Majci Božoj i ocu Antiću. Njihovoj skrbi, pomoći i molitvi, preporučam i druge bolesnike, kojima je ova duhovna pomoć toliko potrebna.

S. B. T. – Zagreb

Uz svoj skromni prilog za fond dobrog oca Antića, zahvaljujem Bogu, koji mi je po njegovu zagovoru iskazao velike milosti.

Jelka Šantak – Vodice

Zahvaljujem se Ivanu Merzu i o. Anti Antiću za dobivene milosti. Svoj prilog za beatifikaciju dobrog Oca Antića šaljem u znak zahvalnosti i daljnje preporuke.

Katica Kubala – Našice

Dobrom ocu Antiću zahvaljujem se na izmoljenoj milosti. Uz svoj skromni prilog, preporučam se i nadalje.

A. Milina – Korčula

Hvala o. Antiću za zagovor i pomoć. Uz prilog za beatifikaciju preporuča se ubuduće.

Kata Milina – Korčula

Redovito se molim ocu Antiću za njegov zagovor kod Boga u različitim potrebama. Ovih dana imam jednu posebnu molbu, koju mu od srca preporučam. Jednoj mladoj pacijentici, koja je vrlo ozbiljno bolesna, potrebna je Božja pomoć, pa sam joj rekla da će moliti oca Antića za njezino ozdravljenje. Molim, nadam se i preporučujem ocu Antiću tu mladu ženu, da što prije ozdravi i vrati se u svoj dom – svojoj maloj Ani koja ima tek tri i pol mjeseca. Čvrsto vjerujem da će otac Antić i ovaj put uslišati moju molitvu, zajedno s našom nebeskom Majkom Marijom.

S. Ivana Džimbeg – Zadar

Preporučam se, molim i zahvaljujem!

Ivana Šerka – Sumartin

Zahvaljujemo se dobrom ocu Anti Antiću na isprošenim milostima. Kao prvo, na dobro izvršenoj i uspjejeloj operaciji te na dobrom zdravlju bolesnice, zatim na sretnom i veselom boravku među našim najdražima.

I dalje se preporučujemo u molitve našeg dobrog oca Ante Antića.

Dragica i Tomislav Ivošević, Frankfurt

KATOLIČKA JE VJERA MOJE ŽIVOTNO ZVANJE

Sluga Božji dr. Ivan Merz –
Uz 60. obljetnicu smrti
1928. – 10. V. – 1988.

Dogadalo se kod velikih ljudi da poslije svoje smrti progovore jače i glasnije nego za svoga zemaljskog života. Nešto slično dogodilo se i kod sluge Božjega dr. Ivana Merza. Svjedoči o tome cijela katolička generacija za koju je ime Ivana Merza postalo program života i rada. Ove godine navršava se 60. obljetnica kako je Ivan otisao s ovoga svijeta u vječni život, a njegovo ime ne silazi sa stranica našega tiska, s usta njegovih štovatelja. Što to ljudi privlači ... tom mladom laiku, katoličkom intelektualcu? Nije to ni njegova inteligencija, ni njegova široka naobrazba i kultura, nego u prvom redu svetost života. To je ono što iz njega zrači i što nas sve k njemu privlači makar nas dijeli već više od pola stoljeća od vremena kad je hodao našom zemljom. Nije moguće na tako malo prostora opisati bogatstvo Ivanova života i njegovih kršćanskih vrlina. Iznijet ćemo samo ono najvažnije.

34

Rast u vjeri

Ivan Merz, rođen 16. XII. 1896., odrastao je u liberalnoj sredini. Prvi pozitivan utjecaj na njegovo vjersko opredjeljenje izvršio je njegov srednjoškolski profesor dr. Ljubomir Maraković. »Spasio me za vječnost« – reći će Ivan poslije za njega. Potom je došao rat i sve trpljenje s kojim se Ivan suočio na fronti. Ono ga je definitivno usmjerilo prema pravim životnim, vječnim vrijednostima. Nakon rata pisat će Ivan majci iz Pariza: »Znadeš da me je život na sveučilištu u Beču, onda rat, studij i napokon Lurd potpuno uvjerio o istinitosti katoličke vjere i da se zato čitav moj život kreće oko Krista Gospodina.«

Katolička je vjera moje životno zvanje

Godine 1922. Ivan Merz je završio studij u Parizu i došao u Zagreb. Postaje profesor na Nadbiskupskoj gimnaziji. Odgaja buduće svećenike. Svaki svoj slobodan trenutak što mu preostaje od službenih dužnosti posvećuje mlađe. Uvjereno da je »katolička vjera njegovo životno zvanje«, kako je pisao majci još iz Pariza, savjesno ostvaruje do konca svoga života. Sve svoje biće i sav svoj rad Merz je stavio u službu Krista, njegove Crkve, u službu duhovnog dobra ljudskih duša, napose mladih.

Promicatelj liturgijske obnove

Velika je zanimljivost kod tog mладог katoličkog laika njegova ljubav i dubok smisao za liturgiju. Upravo nešto jedinstveno. Za predmet svoje doktorske disertacije Merz je obradio utjecaj liturgije na francuske književnike. Bio je liturgijska duša i u liturgiji je nalazio prvi izvor za svoj duhovni život. No nije se samo time zadovoljio da on sam crpi iz tog duhovnog blaga Crkve. Bio je apostol liturgije. Poticao je druge da i oni otkriju taj bogati izvor za dušu. Pisao je članke o liturgiji, držao predavanja, oduševljavao svoje prijatelje za liturgijski život. Evo nekoliko njegovih misli o liturgiji: »Na temelju liturgije svaka se pojedina duša odgaja. Može se reći da je liturgija pedagogija u pravom smislu riječi, jer pomoći nje vjernik u svojoj duši proživljava sve faze vječnoga Kristova života.«

Rimsko srce Ivana Merza

Jedna od bitnih crta Ivanove duhovne fiziologije bila je njegova velika ljubav prema Crkvi i papi. Već je postala klasičnom ona Ivanova izreka, odgovor na pitanje u jednoj anketi zašto ljubi Katoličku Crkvu i Papu. Ivan je odgovorio: »Jer u njoj vidim jasnu sliku preljubljenog Spasitelja i Boga Isusa sa svim njegovim savršenstvima, a u Sv. Ocu pod prilikama čovjeka vidim Boga svoga i Gospoda svoga.« Ivan se stoga spremno odaziva pozivu pape Pija XI. za provođenje Katoličke akcije. Postaje njezin pionir u hrvatskim krajevima. Posvuda Ivan širi ljubav prema papi i potiče na proučavanje i čitanje papinskih enciklika i crkvenih dokumenata, koje je sam naprije temeljito prostudirao, stekavši si tako crkvenu naobrazbu na kojoj bi mu i mnogi svećenici mogli pozavidjeti.

Apostol i prijatelj mladih

Ono čime je Ivan Merz napose zadužio Crkvu u Hrvata, to je bio njegov odgojni rad za hrvatsku mladež. Bio je suosnivač Hrvatskog orlovskega saveza, organizacije katoličke mladeži u okviru koje je najviše djelovao, unoseći u tisuće mladih prave religiozne vrijednosti i zdravi crkveni duh.

Kad bismo ga pitali što poručuje mladima današnjice, Merz bi sigurno ponovio ono što je napisao u predgovoru Zlatne Knjige, priručnika orlovske mladeži, koju je prema slovenskom izvorniku on sam pripremio za tisak, unijevši u nju crkvenu i rimsku orientaciju. Umjesto trećeg lica jednine kako je u originalu mi smo stavili drugo lice množine pa Ivanove riječi glase:

»Neka i vašu katoličku generaciju zahvate valovi onih rijeka koji potekoše iz Vječnoga Rima već godine 1905., kada je blage uspomene papa Pio X. preporučio čestu, svagdanju sv. Prcest. Neka i vaš naraštaj gaji zanosnu ljubav prema našem Spasitelju, koji je uvijek s vama u presv. Euharistiji. Tu ćete crpsti snagu za svoje djelovanje, za svoj apostolat. Budite u neprestanom i intimnom dodiru s Isusom koji treba da vlada i kraljuje u vašim dušama. Imajte zanosnu ljubav prema Crkvi, Isusovoj neokaljanoj zaručnici i njezinim biskupima i svećenicima, jer njima pripada prva i najvažnija uloga u širenju Kraljevstva Božjega, dok se katolički laici moraju njima

pridružiti i postati njihovi pomoćnici. Neka Vaše oči budu uvijek usmjerene prema Rimu, gdje je onaj svjetionik koji svojim zrakama obasjava čitavu zemlju!«

Žrtva života za hrvatsku mladež

Ivan je predosjećao da će mlad umrijeti. Bio je tek u 32. godini života. Osjećao je da Bog od njega traži žrtvu života. I on ju je prihvatio i spremna srca prinio za mladež s kojom je radio. O tome svjedoči njegov duhovnik s kojim je Ivan razgovarao neposredno prije nego što je pošao u bolnicu. U tome razgovoru Ivan je očitovao spremnost da svoj život i svoju mladu smrt prikaže Bogu kao žrtvu za hrvatsku mladež. To je Ivan potvrdio i dan prije smrti već, ležeći na smrtnoj postelji. Godine koje su slijedile pokazale su koliko je ta žrtva Bogu bila draga i ugodna, jer je Ivan postao uzor i ideal tisućama mlađih.

Život mi je bio Krist, a smrt dobitak

Prije nego što će poći u bolnicu na operaciju, predosjećajući da će mlad umrijeti, Ivan je sastavio svoj nadgrobni natpis, koji mu danas stoji na njegovu grobu u bazilici Srca Isusova. Glasí:

»Umro u miru katoličke vjere. Život mi je bio Krist, a smrt dobitak. Očekujem milosrde Gospodinovo i potpuno, nepodijeljeno, vječno posjedovanje Presvetog Srca Isusova. Ivan Merz blažen u pokoju i miru. Moja će duša postići cilj za koji je stvorena. U Gospodinu Bogu.« – Ove riječi nisu samo nadgrobni natpis, nego svečana isповijest vjere, kruna jednog života potpuno posvećenog Kristu. Nema u njima nikakve neizvjesnosti, straha, sumnje, nego samo vedra nada i sigurnost u vječni život koji je obećan onima kojih vjeruju.

HVALA TI ORLE KRISTOV, ŠTO SI NAM POKAZAO PUT K SUNCU – ove riječi s vijenca što su Ivanu na grob postavili mlađi i mi danas ponavljamo o 60. obljetnici njegove svete smrti. Molimo da ga što prije ugledamo na našim oltařima kao blaženika i sveca.

O. Božidar Nagy, SJ

»Sve u Mariji, s Marijom, za Mariju i po Mariji.«

O. Ante Antić

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli u
vječnost štovatelji
o. Antića:

Marija Svoren – NAŠICE
Štefanija Lučo – PETROVARADIN
Ana Hasa – SLAVONSKI KOBAŠ
Mara Nevistić – BUGOJNO
Mara Antić ud. Nike – ZATON
Dr. Josip Barišić – ZAGREB
Valdemar Balley – OXFORD
(izradio je nacrt za sarkofag
o. Antića u kripti Gospe Lurdske)

+ MARGARITA – ITA NIKOLIĆ

Prošle godine navratila je u Imotski tročlana komisija koja je ispitivala živuće svjedočke o životu služe Božjega fra Ante Antića. Posjetili su Margaritu (Itu) Nikolić, koja je živjela sa svojim mužem u Imotskom. Rado se odazvala pozivu te iznijela dragocjene podatke.

Kao djevojka bila je u njegovo duhovnoj školi, koristila se evanđeoskim naukom koji je izvirao iz njegove duše pa to prenosila i na svoju okolinu. Bila je uzor-žena i odgojiteljica povjerenih joj djece. Ostala je u najljepšoj uspomeni svojim đacima. Ona kita cvijeća na njezinu sprovođu vidljiv je znak koliko su je voljeli.

Najbolje će nam osvijetliti njezin lik tekst u glasilu »Imotska krajina«. U br. 395, od 19 rujna, tu stoji: »Učiteljica Ita Nikolić nije više među ži-

36

vima. Umrla je u splitskoj bolnici a pokopana u imotskom groblju.

Ova je Hvarkinja iz Svirča zavrijedila više od običnog nekrologa lomeći se poratno neštendime u brojnim kombiniranim odjeljenjima, iskreno žečeći i izvanredno uspijevajući ne samo manjom velikih učitelja podavati cijelovita znanja učenicima i odnjegovati smisao za lijepo, dobar ukus i visoke ljudske vrijednosti, koje su osobine krasile njezin učiteljski i ljudski lik.

Pamte je i s pjetetom spominju njezini brojni učenici po tome kako nije znala izostati s posla, a ako je morala biti službeno odsutna, znalo se što se mora uraditi tog dana; pamte je nepismene starice i starci po plemenitom srcu, po toploj riječi utjehe, po savjetima iz prehrane, odijevanja, medicine, a svi po dostojanstvu kojim je časno nosila teški teret opismenjavanja odraslih i učenja mlađih, dajući ustajno kulturu življenja na selu na ljudsku civiliziraniju razinu.

Iti nije trebalo pričati o estetskom uređenju škola; ona je smisao za lijepo nosila u sebi i na jednostavan, i djeci pristupačan način, njegovala estetsku kulturu naših malih seoskih siromašaka. Za tu Itinu praktičnu estetiku, bez pretjerivanja se može reći tako. Važna je bila svaka crta, svako slovo, svaki bijeli kamenčić donesen iz kilometar udaljene Ričine u đačkim zovnicama, na nejakim dječjim ramenima, svaka ruža pred školom, uvijek čisti nokti, uši, kosa, okrpljene hlačke...

Ni prije ni poslije lte njezina područna škola i prostrano dvorište nisu tako zablistali, ni disali ljepotom i pažnjom.

Lik ove plemenite Hvarkinje neće biti zaboravljen!«

Ti su redci potekli iz pera aktivnog profesora Itina učenika. Ni kao aktivna učiteljica ni kao umirovljenica nikada Ita nije propuštalа nedjeljne sv. mise. Nastojala je doći i na druge pobožnosti, posebno na sakramente isповijedi i pričesti. Oni najbliži znali su da je Ita iz škole o. Antića.

Margarita – Ita Nikolić rodila se 1910. u uglednoj katoličkoj obitelji Carić u Svirčama na otoku Hvaru. Učiteljsku školu završila je kod časnih sestara u Sarajevu. Kao učiteljica područne osnovne škole na Podima (župa Imotski) udala se za Ivana Nikolića.

Poslije vjenčanja dobila je službu u gradu Imotskom, gdje je dočekala mirovinu. Djece nisu imali. Patila je od povиenog krvnog tlaka. Nadajući se mirnom odmoru u rodnim Svirčama, dobila je moždani udar. Prevezli su je u splitsku bolnicu, no, ni to nije pomoglo. Predala je Bogu plemenitu dušu 11. kolovoza 1987. Sutradan, 12. kolovoza, prevezena je u Imotski. Dočekana

od imotskih građana, bivših učenika, sproveđena je u župnoj crkvi. Od nje se oprostio gvardijan i župnik fra Ante Madunić. Njezino tijelo spušteno je u obiteljsku grobnicu da čeka uskrsnuće pod sjemenom Kristova križa koji čuva stražu nad itinim grobom.

Fra Vjeko Vrčić

MILODARI

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije pridonijeli su od početka veljače do kraja travnja 1988:

Štefaniјa Živičnjak – Zagreb (10.000); s Ksaverija Oreb – Split (6.000); Obitelj Demšić – Zagreb (11.000); N. N. – Zagreb (5.000); O. Stjepan Matić – Primorski Dolac (70.000); Miro Sambunjak – Zagreb (3.000); N. N. – Zagreb (5.000); Mara Ribičić – Dubrovnik (1.500); Marija Škunca – Novalja (5.000); Marija Dorčić – Baška (1.000); Milica Zebić – Zagreb (8.000); Barica Jančeković – Zagreb (3.000); Štefaniјa Rukavina – Zagreb (5.000); Blanka Mokrović – Zagreb (7.500); N. N. – Zagreb (7.500); Ljubica Dominis – Benkovac (3.000); Jakov Markovina – Primorski Dolac (5.000); Marija Sršen – Kardeljevo (10.000); Marija Antolović – Theinfelden (39.000); Dragutin Hajek – Zagreb (5.000); Ivan Sulic – Zagreb (5.000); Nevenka Vrčić – Imotski (10.000); o. Bone Prcela – San Josè (255.000); Matija Lapov-Ugrina – Zadar (5.000); Omer Hadžiomerović – Mostar (10.000); Marija Kaštelan – Zagreb (5.000); Katica Brešković – Dubrovnik (2.000); Katarina Čurko – Zagreb (1.600); Marija Šuvak – Zagreb (10.000); Miljenka Damić – Metković (10.000); Ana Mihešić – Zagreb (2.000); Josip Kapš – Trnovac (20.000); Pepa Novačić – Trnovac (5.000); Obitelj Borović – Zagreb (10.000); Marija Tramfić – Kaštel Stari (5.000); Katica Baljka – Dubrovnik (7.000); Viktorija Alač – Dubrovnik (2.000); Župni ured – Šurkovac (7.000); Slava Fečko – Pula (2.000); Obitelj Demšić – Zagreb (2.000); Josipa Živičnjak – Zagreb (5.000); O. Kruso Vukušić – Imotski (320.000); Franjevački samostan – Sinj (160.000); Jelena Šurjan – Slavonski Brod (5.000); Dragica Kablar – Hrvatski Leskovac (5.000); Matija Baranović – Split (2.000); o. Ivo Lucić – Rosenheim (85.000); o. Vjenceslav Glibotić – München (43.000); Župni ured – Vrlika (150.000); Bea Derenčin – Zagreb (1.500); Župni ured – Žeravac (7.000); Magdalena Vinković – Bošnjaci (5.000); Zlata Miličević – Kardeljevo (10.000); Katica Mihaljević – Splitska (10.000); Miranda Fojan – Drniš (2.000); Stošica Lukić – Zadar (7.000); Jelka Željko – Karlovac (5.000); Marija Zadravić – Zagreb (6.000); Danka Jurišić – Baška Voda (10.000); Ana Kopun – Bjelovar (5.000); Kata Beroš – Bratuš (10.000); Župni ured – Proložac (70.000); Župni ured – Imotski (70.000); Leon Sulic – Zagreb (32.000); Andelka Zaer – Zagreb (5.000); N. N. – Zagreb (10.000); Ljubica Ružić – Prvić Šepurine (5.000); Marija Radić – Zagreb (4.000); Ružica Dureković – Zagreb (2.000); Marija Šagi – Zagreb (4.000); Pepica Živičnjak – Zagreb (5.000); Katarina Rukavina – Zagreb (10.000); Zdenka i Dragan Karalić – Zagreb (10.000); Obitelj Krnjičević – Šibenik (10.000); Luce Kristović – Dubrovnik (5.000); Jure Čurić – Solingen (87.132); Martin Buljan – Berlin (89.000); Marija Tomljenović – Berlin (89.000); Petar Domazet – Berlin (89.000); Amalija Novak – Zagreb (5.000); Katolička Misija – Berlin (632.000); Dušan Džimbeg – Berlin (120.000); Jaka Papak – Split (11.000); Sestre sv. Križa – Beograd (10.000); Ljubica Dominis – Benkovac (5.000); Katica Mesić – Zagreb (5.000); Anka Tomjanović – Zagreb (5.000); Ž. Račan – Zagreb (6.000); Jelka Šantek – Vodice (6.000); Augustin Milina – Racisce/Korčula (10.000); Vedran Miošić – Brist (40.000); Jelka Borić – Brist (20.000); Ljiljanka Pečar – Brist (10.000); Marija Zadravić – Zagreb (12.000); Jelisava Marušić – Brist (10.000); Anka Vežić – Brist (10.000); Anka Marušić – Brist (12.000); Mila Pečar – Brist (5.000); N. N. – Brist (10.000); Slavica Vežić – Gradac n/m (20.000); Župni ured – Brist (30.000); Župni ured Gradac n/m (30.000); Jelisava Korljan – Gradac n/m (10.000); Milka Dragičević – Brist (10.000).

SINJ – Franjevačko sjemenište.
Ovdje je Ante Antić proveo
zadnje godine gimnazije.

Iz pisma o. Antića upućenog fra Stanku Petrovu
duhovniku sjemeništa u Sinju, godine 1942.

Prethodila je nica
pri i usijevanje domaćeg sreza u ovoj sjemenište. Ali Van
potra s prijatelj Đorđem za radom obnoviti, prepraviti isjame,
miste i gimnaziji - Gimnazija će se oživeti obnoviti. On je
marom i redovito put pozvao i prepozna.

Makarska, 4-VIII-1942.

Fra Ante.